ความสุข

ของ...แฉล้ม

ความสุขของแม่...แฉล้ม

ลูกทุกคนมีแม่ ลูกทุกคนรักแม่ และลูกทุกคนต้องการเห็นแม่มีความสุข และความสุขของแม่ทุกคนก็คือต้องการเห็นลูกมีความสุขเช่นกัน

ลูกบางคนสามารถสัมผัสความสุขของแม่และถ่ายทอดออกมาได้

ในขณะที่ลูกบางคนอาจสัมผัสไม่ได้และไม่รู้จะถ่ายทอดออกมาอย่างไร

ลูก ๆ ของแม่แฉล้มเห็นว่ามีบทเพลงมากมายที่สามารถถ่ายทอดทั้งความสุขของแม่ และความสุขของลูกได้แทนความรู้สึกของลูก ๆ ทุกคน ได้ดีวิธีหนึ่ง และเห็นว่ายังสามารถบอกถึงพระคุณของแม่ หน้าที่ของลูก ความรักและผูกพันระหว่างแม่กับลูกได้ดี เมื่อเนื้อหามารวมอยู่ในท่วงทำนองของบทเพลงที่ได้เลือกมาแล้วก็เชื่อว่าจะเป็นที่โดนใจผู้ที่เป็นลูกทุกคน จึงได้รวบรวมบทเพลงเกี่ยวกับแม่ ทั้งเพลงไทย เพลงสากล และเพลงลูกทุ่ง ไว้ในหนังสือที่ระลึกความสุขของแม่...แฉล้ม พร้อมทั้งมีซีดีเพลงไว้ด้วย

ขอเป็นตัวแทนลูกทุกคนที่จะถ่ายทอดความสุขของแม่

ลูก ๆ แม่แฉล้ม นาคะตะ

ความสุข ของ...แฉล้ม

จดหมายเจี๊ยบ ๆ

แม่แฉล้มคือแม่ไก่ของลูก ๆ
แม่ไก่พาลูกเจี๊ยบทั้ง 6 คุ้ยเขี่ยหาอาหาร
แม่ไก่เดินนำ ลูกเจี๊ยบเดินตาม จนลูก ๆ เติบโต
เมื่อแม่ไก่ไม่อยู่ ลูกเจี๊ยบทั้งหลายจึงขอส่ง Message...

Wait a minute รอหน่อย รอหน่อย.......
ขอเวลาหน่อย นิดนึง นิดนึง กำลังนึกคำอยู่
Wait a minute รอก่อน รอก่อน......
ฉันจะรีบบอกว่า I love You

ภาพลักษณ์ของแม่ ที่ตราตรึงในความทรงจำ

ย้อนรำลึกไปเมื่อกว่า 50 ปีที่ผ่านมา ภาพความเหน็ดเหนื่อยของ แม่ที่ต้องเลี้ยงลูกๆ ทั้ง 6 คน ยังคงอยู่ใน ความทรงจำไม่รู้ลืม ครอบครัวของเราย้ายรกรากจากอยุธยามาอยู่กรุงเทพฯ ซึ่งในระยะเริ่มต้นค่อนข้าง ยุ่งยากและลำบากพอสมควร ทั้งในด้านทุนทรัพย์และที่อยู่อาศัย ดังนั้น นอกจากงานบ้านตามปกติแล้ว แม่ยังต้องช่วยทำงานอื่นๆ อีกหลายประการที่พ่อคิด และสรรหามาให้ทำโดยไม่ย่อท้อและเหน็ดเหนื่อย เพื่อเป็นรายได้เสริมให้กับครอบครัวอีกทางหนึ่ง

แม่ให้กำเนิดลูกทั้งสิ้น 8 คน ชาย 4 คน หญิง 4 คน แต่บุตรชายคนที่ 2 และ 3 เสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อยมาก เนื่องจากการแพทย์และสุขอนามัยสมัยนั้นยังไม่มีเทคนิคที่ก้าวหน้าและทันสมัยอย่างในปัจจุบัน ดังนั้น ลูกสาวคนโตจึงมีภาระที่ต้องช่วยเลี้ยงน้องเล็กๆ ทั้งหมด และด้วยเหตุนี้แม่จึงมีความรักผูกพันกับลูกสาวคนโตเป็นอย่างมาก เมื่อพี่เตือนเสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็ง แม่จึงทุกข์ใจและเศร้าเสียใจอยู่เป็นเวลานาน

แม่จบการศึกษาแค่ระดับภาคบังคับในสมัยนั้น (ป.4) ทั้งๆ ที่มีความตั้งใจยอมลำบากนั่งเรือไกลไปเรียนต่อชั้นมัธยมที่โรงเรียนประจำจังหวัด แต่ก็ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ใหญ่เนื่องจากให้ความสำคัญกับงานบ้านงานเรือนมากกว่า (จากคำบอกเล่าของแม่) ซึ่งการพลาดหวังที่ไม่ได้รับการศึกษาสมความปรารถนา จึงน่าจะเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้แม่ไม่เคยคัดค้านและยังให้ความสนับสนุนอย่างเต็มที่

ความคิดของพ่อในการที่จะให้โอกาสทางการศึกษาแก่ลูก ๆ ให้มากที่สุด ซึ่งลูกๆ ทุกๆ คน ก็ไม่ทำให้ผิดหวัง 3 คน สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก 2 คน ระดับปริญญาโท และปริญญาตรี 2 สาขา อีก 1 คน นอกจากนี้หลานของแม่ 2 คน ก็จบการศึกษาระดับปริญญาเอก และหลานสาวคนสุดท้ายจากครอบครัวลูกชายคนเล็กกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี

พ่อเสียชีวิตเมื่อประมาณ 20 กว่าปีมาแล้ว หลังจากนั้นแม่ก็อยู่กับลูกสาว 3 คน มาตลอด เนื่องจากลูกชายทั้ง 2 คน ต่างแต่งงานมี ครอบครัวแยกเรือนออกไปด้วยกันทั้งคู่ ซึ่งน้อง ๆ ก็ช่วยกันดูแลแม่เป็นอย่างดี โดยลูกชายและครอบครัวต่างก็มาเยี่ยมเยียนเป็นประจำ หลังจากการผ่าตัดกระดูกสันหลังงอกทับเส้นประสาท สุขภาพของแม่ก็ไม่แข็งแรงเช่นเดิม เดินได้ไม่สะดวกต้องนั่งรถเข็น (wheel chair) แต่น้องๆ ก็ไม่ได้เห็นว่าเป็นอุปสรรคยุ่งยากแต่ประการใด ได้ช่วยกันพาแม่ไปพักผ่อนและท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้แม่ได้รำลึก ถึงเมื่อครั้งไปเที่ยวกับพ่อที่ฮ่องกงเป็นระยะๆ ทำให้แม่มีความสุข จิตใจเบิกบาน อายุยืนยาวเป็นขวัญกำลังใจให้ลูกๆ ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานตามที่ควรทุกๆ คน

ความรำลึกในพระคุณของแม่ที่มีต่อลูกๆ ไม่มีทางที่จะบรรยายออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรได้ครบถ้วน ได้แต่ซาบซึ้งและรำลึก ตราตรึงอยู่ในความทรงจำที่ดีตลอดไป

ด้วยความรักเคารพและรำลึกในพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้ของลูก

เปี๊ยก

16 ม.ค. 2552

ความสุข ของ...แฉล้ม

แม่ของฉัน

ตั้งแต่ไหนแต่ไร แม่เป็นคนพูดน้อยที่สุดในบ้าน คงเพราะพ่อและ ลูกๆ ต่างช่างจำนรรจา ส่วนใหญ่แม่ จะเป็นคนลงมือทำโน่นทำนี่อยู่ตลอด ไม่ค่อยอยู่นิ่งๆ ไม่มีเวลาพูดจายาวๆ เยอะๆ แม่เป็นคนขยัน เห็นแม่ทำงานหนักตั้งแต่เล็กๆ และใจดีอีกด้วย ตอนที่เรียนเซนต์โย แม่รับเหมาทำอาหารที่โรงอาหารของโรงเรียน ก็ถือโอกาสพาเพื่อนๆ เข้าไปลุยในครัวกินอาหารกลางวันแบบบุฟเฟ่ต์ หยิบขนมจุ๊บจิ๊บจ๊อบแจ๊บ แม่ก็ไม่เคยว่าใจดีตลอด แต่หลังจากสังเกตว่า แป้นใช้เงินไม่เป็น แบ๊งค์ 1 บาท แบ๊งค์ 5 บาท เศษสตางค์ยังแยกไม่ชัด แม่ใช้วิธีจ่ายเงินให้เบิกค่าใช้จ่ายและค่ากิน จะได้ จ่ายเงินเป็นนับเงินทอนเป็น โดยต้องจ่ายค่าข้าว ค่าก๋วยเตี๋ยวเท่าคนอื่นๆ แต่ถึงจะตักเป็นสองเท่าก็โอเค้!

แม่เริ่มโครงการให้เด็กๆ พับกระดาษเป็นถุง เพื่อนำมาขายให้แม่เอาไปใช้ใส่ขายของ กว่าจะขายได้มา 1 บาท ต้องพับ 100 ถุง จะได้รู้ว่าเงินจะได้มาต้องทำงานไม่ใช่ขอมาเฉย ๆ เมื่อต้องทำงาน (พับถุง) ทำให้เกิดความคิดแบบปั๊มเงินเป็น Mass คนแรกเอากระดาษมาเรียงเป็นปึ้งใหญ่ แทนที่แต่ละคนพับทีละถุงก็แบ่งงานกันรับผิดชอบ แบ่งเป็นขั้นตอน เพื่อให้มีความต่อเนื่อง ให้ปลายเหลื่อมกันทาแป้งเปียก ส่งต่อให้เพื่อนอีกคนพับทบกันเป็นถุงกลมๆ ส่งต่อให้เพื่อนอีกคนพับก้นถุง อีกคนทาแป้งเปียกก้นถุงปิดผนึก อีกคนเอาไปเรียงนับอัดเป็นชุด เราเพิ่มผลผลิตถุง เพิ่มรายได้จากการขายถุงได้มากขึ้น ตรงกับการทำงานเป็นทีม และหลักการการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพเป๊ะ

พ่อและแม่มีความเห็นตรงกัน เรื่องให้ลูกเรียนหนังสือเยอะๆ จะบอกเสมอว่า จะได้ไม่ลำบากเหมือนเขา แม่บ่นเสียดายอยู่ตลอดว่า แม่อยากเรียน แต่พ่อ หมายถึงตา ไม่ให้เรียนบอกว่าลูกผู้หญิงเรียนไปก็เท่านั้น เรียกว่าพ่อและแม่ ทันสมัยมาก สำหรับช่วงสมัยนั้น เพราะบอกว่าใครอยากเรียนเท่าไหร่ ก็จะพยายามส่งให้ถึงที่สุด แม้ช่วงหลังฐานะไม่สบายเหมือนเมื่อก่อน แม่ก็ตกลงกับพ่อว่าสมบัตินอกกายหาใหม่ได้ แต่สมบัติที่ดีที่สุดที่จะให้ลูกคือ มีความรู้ติดตัว แม่ขายที่ดินเปิดกรุสมบัติเครื่องประดับประดาทั้งหลายมาสมทบให้พ่อนำไปใช้เป็นทุนส่งลูกเรียนต่อ ทำให้ลูกๆ มีความรู้ สมบัติล้ำค่าติดตัวกันทุกคน

เพื่อนๆ ที่เซนต์โย และเกษตร ค่อนข้างงงอยู่ว่า แป้นเล่นมากกว่าเรียนแต่ก็เรียนจบไปในแต่ละลำดับขั้นจนได้ เรื่องนี้ต้องขอบคุณพ่อและแม่ที่ทำให้รู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่าจุดประสงค์หลักคือเรื่องการเรียน ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเรียนให้จบ เมื่อเรียนจบกลับมาคงเป็นเพราะเห็นตัวอย่างที่ดีมาตั้งแต่เด็ก แม้แม่จะไม่ได้ช่างพูดแต่ตัวอย่าง เรื่องทุ่มเทการทำงานหนัก ขยัน ก็ซึมซับอยู่ ตอนลงมือทำงานก็จะทำ ทำ ทำ ค่อนข้างจะมีอาการบ้างาน (Workaholic) อยู่หน่อยๆ สำหรับเรื่องกิจกรรมนอกการเรียนการทำงานนี่ก็อีก ตอนเด็ก ๆ เวลาโรงเรียนปิดเทอม นอกจากจะให้เรียนพิเศษเพื่อไม่ให้ลืม ยังจัดให้เรียนดนตรี รำไทยไปด้วย กิจกรรมฤดูร้อน YMCA มีพาไปเที่ยวดูโขน ดูหนัง ดูคอนเสิร์ต โดยไปกันทั้งบ้านหรือให้พี่เตือนพาไป แถมด้วยทริปประจำปีที่แม่พาลูกน้องที่โรงอาหารไปเที่ยวพักผ่อนด้วย มองย้อนกลับไปแล้วมาเทียบกับเด็กๆ สมัยนี้ ที่เรียนกันจนเวลาเล่นโดนเบียดบังมากเกินไป มีความรู้สึกว่าตัวเองโชคดีมากๆ ฝรั่งเขายังว่า "Work without play makes

Jack dull” ดังนั้นนอกจากการทำงาน จะจัดเวลา เพื่อไปเที่ยวหย่อนสมอง ภาษาสมัยใหม่เรียก ชาร์ตแบต และรวบรวมพรรคพวกมาพบปะที่บ้าน ทั้งพ่อแม่จะชอบให้เพื่อนๆ มา รู้จักเพื่อนๆ ลูกหมด ตั้งแต่เพื่อนพี่เตือน เพื่อนแป้น ที่เซนต์โย เพื่อนเกษตร เพื่อนเบทาโกร เวลาเพื่อนมา พ่อจะมาคุยทักทาย แม่และพี่เตือน ทิวาจะทำกับข้าว หาขนมมาต้อนรับ ตอนหลังพ่อเริ่มไม่สบายเลยไม่ได้จัดที่บ้านอีก แต่แม่ยังจำพวกเพื่อนๆ ได้ เพื่อนอื่นๆ ที่ไม่เคยเจอ เวลาเล่าให้ฟังว่าจะไปเที่ยวที่ไหนกับใคร แม่ก็จะเออออรู้จักไปด้วย นอกจากแขกเหรื่อ แม่ยังเป็นคนคอยต้อนรับญาติๆ เป็นพี่เป็นป้า เป็นน้าอา เป็นยาย ย่า และเป็นทวด ที่เต็มใจและดีใจที่ได้พบปะญาติ ส่วนใหญ่แม่จะเป็นคนฟังคนอื่นๆ คุย แม่มีความสุขที่เห็นคนรอบๆ ข้างมีชีวิตชีวา หรือถ้ามาปรับทุกข์ก็จะรับฟังอย่างผู้ฟังที่ดี และช่วยเหลือเมื่อมีโอกาส เมื่อลูกเรียนจบหมด แม่ไม่ได้ทำงานแล้ว จะได้ยินเสียงแม่ดังหน่อยคือ ตอนเรียนคณิตศาสตร์ (สาขาเอกวิชาไพ่ตอง) ลงเอี่ยวนก ชีฯลฯ คิดเงิน นับเงิน รับจ่ายทีละสองบาท อย่างสนุกสนานกับอาๆ และเพื่อนร่วมรุ่น ส.ว. (สูงวัย)

งานอดิเรกของแม่(สาขารองวิชาล็อตเตอรี่)คือคอยตรวจล็อตเตอรี่รัฐมีลุ้นเล็ก ๆ ในแต่ละงวด

หลังจากพี่เตือนจากไป แม่เห็นว่าพี่เตือนรับราชการมาตลอดชีวิตก็มีแค่เงินบำเหน็จรักษาตัว แม่จึงทำเรื่องโอนยกที่บ้านและอื่นๆ แบ่งกันไป ตามพื้นฐานของแต่ละคน โดยบอกว่ายกให้ไปใช้ประโยชน์อะไรได้ก็ทำไปไม่ต้องรอทิ้งไว้ให้ มีบางคนทักแม่ว่า ยกไปให้หมดแล้วลูกไม่เลี้ยงจะทำอย่างไร แม่บอกก็แล้วแต่เขา แม่เป็นห่วงเรื่องของลูกมากกว่า โดยเฉพาะลูกผู้หญิงใจดีตามเคย

แม่อยู่กับทิวาและติ๋มที่คอยดูแล ความที่เป็นคนอดทน เรื่องไม่สบาย ไม่ค่อยบ่น ยกเว้น หลังๆ ที่มักจะทำหน้านิ่วเวลาขยับตัว เพราะจะเจ็บตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง พอล้อว่า หน้าเต้าหู้ยี้นี่อีกแล้ว ก็จะเถียงหน่อยว่ามันเจ็บ เมื่อแม่เข้าโรงพยาบาลครั้งสุดท้าย ทิวาโทรมาบอกตอนเช้ามืดว่าหมอปั๊มหัวใจอยู่ เมื่อไปถึงโรงพยาบาล หมอยังปั๊มหัวใจอีกพักใหญ่ จนออกมาบอกว่า คุณยายคงไม่กลับมาแล้วล่ะครับ คุณยายต่อสู้(หมายถึงโรคภัยไข้เจ็บ)มามาก ปล่อยให้พักดีกว่า พอจะเตรียมๆ ใจไว้มาก่อนแล้ว ก็บอกคุณหมอว่าเข้าใจดี แม่จะได้พักยาวเสียที บอกแม่ว่า พ่อกับพี่เตือนไปรอนานแล้ว ได้เวลาไปเจอกันแล้วล่ะ

ทุกครั้งที่เดินทางไปชนบทผ่านท้องนา จะคิดอยู่ทุกทีว่า ถ้าพ่อและแม่ ไม่มาจากอยุธยา ไม่บากบั่นสร้างฐานะส่งให้เรียน ตอนนี้พวกเราลูก ๆ ก็คงจะอยู่ในท้องนา พระคุณพ่อแม่ที่ทุ่มเทเลี้ยงดู รวมทั้งการปลูกฝังความคิด โดยเป็นตัวอย่างที่ดี ให้เป็นคนดี รู้หน้าที่ มีน้ำใจ ซื่อสัตย์ ขยัน อดทน จะคงอยู่ในสำนึกเสมอ จะไม่ทำให้พ่อแม่รวมทั้งพี่เตือนต้องผิดหวัง

แป้นค่ะ

นางฟ้า ประจำบ้านนาคะตะ

เทวดานางฟ้าน้อย ๆ ที่เกิดมาใน
บ้านย่อมนำความสุขใจมาสู่ทุกคน

ทิวา มั่นใจว่าทิวาเกิดจากความรักของพ่อและแม่ และได้รับการดูแลอบรมสั่งสอนอย่างดีจากทั้งพ่อและแม่ ได้สัมผัสความรักที่พ่อแม่ให้ จนเมื่อมีครอบครัว ทิวาต้องการมีนางฟ้าหรือเทวดาน้อยๆ แต่ก็ไม่มี จึงยังไม่สัมผัสชัดเจนในความรักของแม่ที่มีต่อลูก

ทิวาได้ลาออกก่อนเกษียณ 3 ปี เมื่อ พ.ศ. 2551 ได้อยู่ใกล้ชิดแม่ทุกวัน (แม่อยู่บ้านเดียวกับทิวา) โดยเฉพาะตั้งแต่เดือนตุลาคม 2551 ที่ได้ดูแลใกล้ชิดแม่มากขึ้นเมื่อแม่สุขภาพเริ่มอ่อนแอลง ความรู้สึกของความเป็น **"แม่"** ชัดเจนมากขึ้น ทิวารู้สึกว่าเป็นบุญของตัวเองอย่างมากที่ได้มีโอกาสปรนนิบัติดูแลแม่ ตั้งแต่แม่ยังแข็งแรงอยู่

...ห่วงหนาแม่ เห็นแม่ดูอ่อนแอแล้วลูกใจหาย ไม่เคยบอกแม่เลยว่ารักสักเท่าใด...แต่เชื่อแม่รู้รักแม่สุดหัวใจ...

เพราะแม่คือนางฟ้าประจำบ้าน และตอนนี้ถึงเวลา แล้วที่นางฟ้าจะ กลับสู่สวรรค์ ที่ๆ พ่อเปรื่องและพี่เตือนรออยู่

...เหนื่อยนัก แม่พักเสียที
ต่อจากวันนี้ลูกกล่อมแม่นอน...

ทิวา

ความสุขของ...แจวลิ้ม

เดินตามแม่

ในครอบครัวของเราหากจะพูดถึงพ่อหรือแม่คนใดคนหนึ่งคงจะเป็นไปไม่ได้ พ่อจะเป็นผู้นำเป็นคนวางแผนการลงทุนเพื่อให้ครอบครัวของเรามีความเป็นอยู่ที่ดี พ่อช่างพูด ช่างคุย พูดเก่งมีเทคนิคมากมายในการพูดจา ชี้แนะอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูลูกๆ แม่จะเป็นผู้ตามที่ดี ไม่ช่าง พูดช่างคุย แต่ขยัน อดทน หนักเอาเบาสู้ ซื่อสัตย์ ไม่เบียดเบียนตนเอง และผู้อื่น มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เกื้อกูล ดูแลญาติพี่น้องเพื่อนฝูงของทั้งพ่อ แม่และลูกทุกคนเสมอ ใครไปใครมาที่บ้านได้พูดคุยกับพ่อก็จะติดอกติดใจกันทุกคน ส่วนแม่นั้นทุกคนจะได้รับการต้อนรับขับสู้จัดอาหารเลี้ยงดูหาที่หลับที่นอนให้อย่างแข็งขันเต็มอกเต็มใจ แม่เป็นคนซื่อๆ ไม่มี ชั้นเชิง การอบรมลูกๆ ของแม่ แม่จะประพฤติปฏิบัติเป็นตัวอย่าง ลูกๆ จะซึมซับเรียนรู้จากสิ่งที่แม่ทำ

เมื่อพ่อจากไป พี่เตือนซึ่งเปรียบเสมือนแม่ที่สองของติ๋มจากไป พี่เปี๊ยก พี่แป้น พี่ทิวา ติ๋ม และต้อม ร่วมกันดูแลแม่อย่างดีที่สุด เท่าที่แต่ละคนจะทำได้ ใครมีกำลังเงินมากก็ช่วยเป็นเงิน ใครมีเงินน้อย ก็ช่วยน้อยหน่อย แต่ก็หมั่นดูแลเยี่ยมเยียนเป็นกำลังใจให้แม่ได้ชื่นใจเสมอ สิ่งที่พวกเราพี่น้องคิดและทำ เรารู้กันได้เองโดยไม่ต้องพูดว่า เราทั้งหมดเดินตามรอยที่พ่อและแม่ดูแลปู่ย่า ตายาย ญาติ พี่น้อง เพื่อนฝูงของพ่อและแม่นั่นเอง

แม่มีโรคมากมายเหลือเกิน ซึ่งแม่ก็ได้เป็นตัวอย่างแก่ลูก ๆ ได้เห็นถึงความอดทน การต่อสู้ชีวิตอย่างทรหด แม่พยายามช่วยตัวเองอย่างมากที่สุด แม่ไม่บ่นไม่จู้จี้ แม่ไม่เพิ่มทุกข์ให้ตนเองและลูก ๆ การดำเนินชีวิตของแม่เป็นไปอย่างสมถะ สงบสุข

พ่อแม่คือพระของลูก ขณะนี้พระของติ๋มทิ้งสังขารไปสวรรค์หมดแล้ว เหลือไว้เพียงการดำเนินชีวิตที่ท่านพร่ำสอนและทำให้ดู ที่ยังฝังอยู่ในชีวิตจิตใจที่ติ๋มจะเดินตามรอยแม่ต่อไป

แม่คะ หากมีสิ่งใดที่ติ๋มล่วงเกินแม่ไปไม่ว่าจะด้วยกาย วาจา ใจ ติ๋มขออโหสิกรรมค่ะ ถ้าชาติหน้ามีจริง ติ๋มขอเกิดเป็นลูกของแม่ทุกภพ ทุกชาติ รักแม่สุดใจ

ติ๋ม
(นางสาวสุพัตรา นาคะตะ)

ความสุขของ...แจลิ้ม

ผู้หญิงคนนี้ คือ ใคร
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้กำเนิด
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้ชีวิต
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้ความรัก
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้ความอบอุ่น
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้ความเข้าใจ
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้ความเห็นใจ
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้อภัย
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้ความคิด
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้ความรู้
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้การศึกษา
ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้อนาคต

ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ให้แก่ลูกโดยไม่เคยมุ่งหวังสิ่งตอบแทนใดๆ ขอเพียงต้องการให้ลูกๆ ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วย การเป็นคนดีและมีความสุขไปตลอดชีวิต

ผู้หญิงคนนี้ คือ แม่พระประจำใจ ผู้รู้จักแต่คำว่าให้ ไม่รู้จักหมด ไม่รู้จักจบสิ้น

ผู้หญิงคนนี้ คือ ผู้เสียสละได้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มี เพียงเพื่อให้ลูกมีอนาคตที่ดีและมีความสุขตลอดไป

ผู้หญิงคนนี้ คือ แม่ของผม ต้อม และพี่ๆ ไม่ว่าจะกี่วัน กี่เดือน กี่ปีหรือนานแค่ไหน ไม่ว่าจะต้องพบปะรู้จักผู้คนอีกมากมายเท่าไหร่ ไม่มีวันที่จะมีใครรักพวกผมและพี่ๆ ได้มากเท่าผู้หญิงคนนี้รักเป็นอันขาด ผู้หญิงคนนี้ คือ แม่ของผม ต้อม และพี่ๆ

ความสุข ของ...แฉล้ม

จากแค่กาย ไม่มีวันจากหัวใจ ไม่ว่านานแค่ไหนแม่แฉล้ม นาคะตะและพ่อเปรื่อง นาคะตะ จะคงอยู่คู่ในใจของต้อมและพี่ๆ ตลอดไป จนกว่าจะถึงเวลาของลมหายใจสุดท้ายของชีวิตชาตินี้ ชาติหน้า ชาติไหนๆ หากต้องเกิดเป็นคนไม่ว่าจะจนหรือรวย ไม่ใช่เรื่องสำคัญ หากเลือกได้ ต้อมขอเลือกเกิดเป็นลูกแม่แฉล้ม นาคะตะและพ่อเปรื่อง นาคะตะ ตลอดไปทุกภพ ทุกชาติ ตลอดกาล

รักแม่ที่สุดในโลก

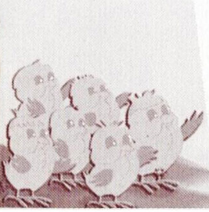
ต้อม

(ร.ต.ปฐมพร (ประกิจ) นาคะตะ)

ถึง เพื่อนของลูกแม่ ..

ถึงเป็นชาติเป็นเชื้อ
ถ้าขาดความเอื้อเฟื้อ
ก็เหมือนเนื้อในป่า
แม้นมิใช่ชาติใช่เชื้อ
แต่มีความเอื้อเฟื้อ
ก็เหมือนเนื้อเอาตามา

เสียงใสๆ ของผู้ประกาศหญิง ของสถานีวิทยุศึกษา อ่านบทความทั่วไปออกอากาศ ประกอบบทละคร ส่งเสริมคุณธรรม และจริยธรรม เมื่อประมาณ ๒๐ ปี ที่ผ่านมา จริงจังของบทละคร ผู้ร้อยกรอง บทประพันธ์ นี้ ที่มาใช้เอ่ยนามของท่าน แต่ที่สำคัญ แม่ผู้ว่า ที่สุด คือ ผู้ประกาศหญิง อีกคนหนึ่ง คือ ... นางสาว เอื้อมใจ เกตะเสะ บุตรสาวคนโต ของคุณแม่แจ่มริ้ม เกตะเสะ เพื่อนของพวกเรา ชาววิทยาลัยวิชาการศึกษา (วศ.) ปทุมวัน รุ่นที่ ๖ แรกๆ ก็ยังไม่ค่อยคุ้นกันมากนัก แต่ พอเรียนไปได้สักเดือนสองเดือน ก็รู้ว่า คุณเอื้อมใจ เป็น ลูกเพื่อนรัก อยู่บ้านใกล้ๆ

ทั้งพ่อแม่เจ้าบ่าว - แขกเหรื่อ แต่ เธอก็รู้ตัว ตั้งแต่ เหมือนบ้านนั้น ของเธอ ที่มาก่อน ที่ไม่เคย ไม่เป็น คุณหนู ทำตัวให้สบายๆ ความสุขนี้ เปิดเผย ออกมาว่า

“ พ่อ-แม่ เราเป็นชาวนา อยู่อย่างเยอะ นะคะ ”

“ แม่บอกว่า ทำไร่มา แต่เด็ก แต่งงาน กับพ่อ แล้ว พ่อก็ต้องไปทำงานกับคนที่กรุงเทพฯ [illegible] พ่อรู้จักกับ คนที่เทศบาล ”

“ มาเช่าห้องเล็กๆ อยู่ แถวๆ สะพานควาย ติดกับ ห้องของ [illegible] ที่ขายปลากัด ได้หลายตัว พ่อเริ่มงานเลี้ยงแมวกับคนรักเลี้ยงแมว แม่ เริ่มงาน ทำพวงแบบ [illegible] และแต่ง (แบบโบราณ) ด้วย ความสามารถเฉพาะตัว เลย ก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ ”

คุณเฉลิมศรี เล่าให้เราฟังด้วยความยินดี ตามนั้น บ้านของเธอก็เป็นไปตามที่ได้ประดิษฐ์ของพวกเรา ช่องครั้ง แม่เริ่มทำงาน [illegible] สนับสนุน [illegible] เสมอ.

หลักสูตรของพวกเรา สัจจะ - เมตตา - [illegible].

ร.ต.ร.

แม่เสียดาย คุณเลื่อมใส อายุสั้น จากพวกเรา
ไปตั้ง 10 กว่า ปีแล้วมั้ง แต่ คุณแม่ แจวลิ้ม
ของพวกเรายังอยู่ ให้พวกเราและไปกราบไหว้
ได้ศีลให้พรจากท่าน ท่าน เอื้อเฟื้อ พวกเรา
มาตลอด เจอท่านทำไร ที่ไหน เราคิดว่า เราต้อง
เป็นเด็กทุกที่ เสียดาย แม่จากไปแล้ว
วันนี้เราต้องฟังคำสอนให้มากขึ้นนะ
แม่ทำความดีมาตลอด พวกเราเชื่อมั่นว่า
แม่ต้องไปดี นะแม่นะ

รักแม่
เกื้อ [illegible]
(แทนเหลนๆ ลูกหลาน วงศ์ปัญญาวงษ์)
รุ่นที่ 6

ความสุข ของ...แฉล้ม

ลำเพา นิโครธานนท์

ดิฉัน **ลำเพา นิโครธานนท์** เป็นเพื่อนบ้านหมู่บ้านปรีชา 2 เห็นและพบคุณยายแฉล้มเป็นเพื่อนบ้านที่ดีคนหนึ่ง ทุกๆ เย็นพวกเราจะมานั่งสนทนาด้วยกันทุกวัน โดยนั่งรถเข็นมารวมกัน เพราะเราเดินไม่ได้ 3 คัน แม้ว่าดิฉันจะยังเดินได้อยู่ แต่ก็ช้า (อายุ 90 ปี) จึงเดินจูงรถเข็นมา และนั่งกลับ ต่อไปนี้เราจะเหลือเพียง 2 คัน เท่านั้น คิดแล้วใจหาย บุตรสาวของคุณยายแฉล้ม ก็ปรนนิบัติคุณยายอย่างน่าชื่นใจจริงๆ คุณยายแฉล้มจากไปอย่างสงบขอให้ท่านไปสู่สุขคติภูมิในสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า

แม่จากลูกไปแล้ว แต่ความรักของแม่ยังเป็นห่วงใยลูกทุกๆ คน ยังมีรักเป็นคำสอนจากหัวใจ พ่อแม่รักแน่นอนทุกบทตอน วอนเห็นเป็นสำคัญ

มุ่งถ่ายทอดความคิดชีวิตลูก
มุ่งให้ลูกรู้ใจความใฝ่ฝัน
เป็นแนวคิดศึกษาค่าอนันต์
ธำรงมั่นความดีวิถีไทย
เน้นดำเนินสายกลางทุกอย่างไป
จำวาทีหมดกาลจะขานไข
รักคิดถึงลูกมากจากหัวใจ
ถึงตัวไกลใจอยู่คู่ลูกเอย

"ความทรงจำ"

ตอนพวกเราเป็นเด็กเล็ก พอได้เวลาพักเที่ยง จะวิ่งกรูไปโรงอาหารของโรงเรียน เพื่อแย่งกันซื้อข้าว "คุณแม่แฉล้ม" มีร่างท้วม ยิ้มแย้มอารมณ์ดี ชอบใส่เสื้อแขนกุด ยืนเด่นเป็นสง่า บัญชาการให้ลูกจ้างที่มีอยู่หลายสิบคน บริการให้ทันต่อความหิวของพวกเรา วันนั้น เธอดูตัวใหญ่จัง

เมื่อเราโต เรามองดูเด็กๆ วิ่งแข่งกันไปที่โรงอาหาร เห็นเด็กๆ แย่งกันซื้อข้าว เห็นหญิงร่างท้วม ยังยืนชี้นั่นนี่อยู่ที่เดิม ถึงแม้ท่านเล็กลงตั้งแยะในสายตาของเรา

คุณแม่แฉล้มอดทนกับนักเรียนทั้งโรงเรียนได้อย่างไร

"จดจำ"

ทั้งชีวิตของท่านได้เสียสละให้แก่ลูกทุกคน และยังเผื่อแผ่มาถึงพวกเรา สิ่งเหล่านี้เป็นแนวทางที่ทำให้เพื่อนของลูกได้จำเป็นแบบอย่าง และรู้ได้ว่า "ติ๋มลูกคุณแม่" "เพื่อนของเรา" คนนี้ได้ความอดทนมาจากผู้ที่ได้ชื่อว่า "คุณแม่แฉล้ม"

ด้วยความรักและอาลัย
เพื่อนของติ๋ม เพื่อนเซ็นต์โยฯ

ด้วยความอาลัย...รักคุณแม่แฉล้ม ของลูก ๆ ที่การเคหะแห่งชาติ

ท่านจากพวกเราไปแล้ว โดยไม่มีโอกาสกราบลา ถ้าพวกเราได้อยู่ตรงนั้นในเวลานั้น สำหรับนิด...อยากจะพูดกับคุณแม่ว่า "หนูรักแม่มาก... เท่ากับแม่ของหนูเลย แม่ได้ยินไหมคะ" แต่ในความจริงคงทำได้เพียงยืนนิ่งๆ ไม่ขยับเขยื้อน เพื่อกลั้นไม่ให้น้ำตาไหลหยดลงมา คำพูดทั้งหลายคงอยู่... แค่เพียงในใจ

แม้กระทั่งตอนนี้...ที่นิดกำลังเขียนบันทึกเรื่องนี้แทนพี่ๆ เพื่อนๆ และ น้องๆ ที่สนิทของติ๋มในการเคหะฯ ด้วยความรู้สึกถึงการสูญเสียญาติ ผู้ใหญ่ที่ พวกเราเคารพรัก ด้วยอารมณ์ที่เศร้าเสียใจอย่างยิ่ง เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก... เพราะต้องอยู่กับความรู้สึกที่ต้องยอมรับ อยู่กับน้ำตาที่ ไม่ต้องกลั้น ไม่ต้องอายใคร ถึงแม้จะเป็นกฎเกณฑ์ธรรมชาติก็ไม่อยาก ให้มีวัน...เวลาแบบนี้เลย

พวกเรารับรู้และสื่อถึงกันโดยไม่ต้องเอ่ยปากพูดถึงความอาลัยในการที่เราจะไม่มี "คุณแม่แฉล้ม" อีกแล้ว ผ้าคลุมเตียงผืนใหญ่ฝีมือแม่ทักโครเชเป็นของขวัญล้ำค่าที่นิดรักมาก พวกเราจะไม่มีผู้ใหญ่ใจดีที่ท่านยิ้มจากใจให้เรา ไม่มีแววตาของแม่ที่ห่วงใย และคำพูดของผู้ใหญ่ที่สอนสั่งให้กำลังใจอยู่เสมอ ทุกครั้งที่ได้มีโอกาสแวะเวียนไปกราบสวัสดีคุณแม่แฉล้ม ภาพเหล่านั้นยังคงอยู่ในใจของพวกเราตลอดไป

พวกลูกๆ มีหลายสิ่งหลายอย่างที่อยากจะทำ มีคำพูดอีกมากมายที่อยากจะพูดกับคุณแม่แฉล้ม แต่ที่ทำได้ในตอนนี้ก็คือ ขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยนำพาให้คุณแม่แฉล้มหลับพักผ่อนในสวรรค์ และขอได้พบกัน ในชาติต่อๆ ไปด้วยความเคารพรัก

อาลัยรักคุณแม่แฉล้ม...จากพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ของติ๋ม
(พนักงานการเคหะแห่งชาติทั้งปัจจุบันและอดีต)

อาลัยรัก....คุณยาย

เกือบๆ 20 ปี ที่ได้รู้จักกับครอบครัวนาคะตะ โดยเข้ามาเรียนหนังสือที่ม.ราชภัฏพระนคร โดยเป็นลูกศิษย์ อ.บุญทิวา โง้วศิริมณี ทำให้ได้สัมผัสความดีงามของคุณยาย ได้ซึมซับประสบการณ์ต่างๆ มากมาย

ณ บ้านคุณยาย ที่ที่หลายคนได้มาพิงพัก จากรุ่นสู่รุ่น เสมือนบ้านอันอบอุ่นให้ลูกๆ หลานๆ ทุกๆ คนได้มาพักอาศัย ดุจดั่งร่มไม้ใหญ่ให้ร่มเงาให้ที่นอนแสนอบอุ่น ให้อาหารอันแสนอร่อย

ณ ที่ที่นี่ ไม่มีคุณยายที่แสนดี ชื่อ แฉล้ม นาคะตะ อีกแล้ว ไม่ได้เห็นภาพคุณยายล้อมวงเรียนเลข (เล่นไพ่) ไม่ได้เห็นคุณยายเข้าสมาคมวีลแชร์กับเพื่อนบ้าน

แต่ ณ เวลานี้ พวกเราทุกคน เชื่อว่าคุณยายมิได้ไปไหน เพราะ............คุณยายยังอยู่ในจิตใจของเราตลอดเวลา

ขอให้คุณยายมีความสุขในภพหน้าและทุกภพ

ประพจน์ ศรีมณี ครอบครัวและเพื่อนๆ (ลูกศิษย์อาจารย์ทิวา)

16 ม.ค. 52

ความทรงจำดี ๆ ที่มีต่อคุณยายใจดี...

ไม่น่าเชื่อเลยว่าเวลาเกือบ 20 ปี ผ่านไปเร็วเหลือเกิน

ย้อนกลับไปเมื่อปี พ.ศ. 2533 พวกเราแก็งค์ลูกนกลูกกา ซึ่งมีม่อน ลาล่า ตุ้ม พจน์ ดี น้องยู น้องป่าน.. และอีกหลายคน ซึ่งเป็นลูกศิษย์อาจารย์บุญทิวา ที่น่ารักและใจดีมาก

พวกเราเป็นเด็กต่างจังหวัดเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ อาจารย์ทิวาท่านเป็นคน ที่ใจดีกับทุกคน และรักลูกศิษย์เหมือนลูก จนพวกเราเปรียบเหมือนอาจารย์เป็น แม่นก ที่ชอบดูแลลูกนก เลี้ยงดู ป้อนข้าว ป้อนน้ำ เป็นห่วงตลอดเวลา

หลังจากนั้นอาจารย์ทิวาได้พาเรามาที่บ้านนั่นเป็นครั้งแรกที่พวกเราได้เจอกับคุณยายท่านหนึ่ง คุณยายแฉล้ม แม่อาจารย์นั่นเอง หน้าตาที่ยิ้มแย้ม ใจดี ดูอบอุ่น ท่าทีท่านเหมือนญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่รัก และเอ็นดูลูกหลานทุกคนที่เข้ามาหา ความรู้สึกเหมือนกับว่าเราได้รู้จักท่านมานานแล้ว

ทุกครั้งที่คุณยายทักทายเรา มักจะถามว่า "กินข้าวกันมาหรือยังล่ะ" แหม..เข้าทางเราเลย ไม่เกรงใจล่ะนะคุณยาย พวกก็เลยหม่ำกันเต็มที่อย่างเอร็ดอร่อย

หลังจากนั้น พวกเราก็กลายเป็นตัวติดหนึบ...ทั้งกิน นอนที่บ้านคุณยายตลอด เลย

คุณยาย...หัวใจเกินร้อย

ฤดูหนาวของปีหนึ่ง (2538-2539) พวกเรา ม่อน ตุ้ม ลาล่า วางแผน จะพาคุณยายไปเที่ยวภาคเหนือกัน โดย**มีอาติ๋ม** เป็นหัวหน้าแก็งค์ และไปสมทบ กับป้าพิศ ป้าภา ที่เชียงใหม่ พอบอก คุณยายว่าจะไปเที่ยวเหนือ คุณยายดีใจมาก

และภาพที่เราประทับใจไม่รู้ลืม คือ เราพาคุณยายไปเที่ยวหมู่บ้านกะเหรี่ยงคอยาว หมู่บ้านน้ำเพียงดินชายแดนไทยพม่า จ.แม่ฮ่องสอน ระหว่างทางแวะดูทุ่งดอกบัวตอง คุณยายนั่งรถเข็นขึ้นเขา ดูคุณยายสดชื่นมาก ตลอดเส้นทางขึ้นเขา 1,800 โค้ง และยังต้องนั่งเรือ ทุกคนช่วยกันแบกคุณยายลงเรือ ดูทุลักทุเล พวกเราสาวๆ ที่ว่าแข็งแรง อ้วกแตก..ตลอดทาง แต่คุณยายไม่เป็นอะไร กลับนั่งขำ เอิ๊กอ๊าก พวกเรามองหน้าคุณยายก็ขำด้วยกัน แต่เป็นความรู้สึกมันส์มาก คุณยายไม่บ่นเลย มีแต่ใบหน้าเปื้อนยิ้ม มีความสุข หัวเราะฮากันตลอดทาง ในวัย 75 ปี ของคุณยายแฉล้ม ถึงแม้ว่าสุขภาพร่างกายจะเสื่อมไปตามสภาพ แต่..หัวใจกลับแข็งแรงซะยิ่งกว่า หนุ่มสาวซะอีก **เรียกว่า..คุณยาย..หัวใจเกินร้อยจริงๆ**

ตลอดระยะเวลาที่พวกเรารู้จักท่านเกือบปี ความรู้สึกที่ดีได้สัมผัสความประทับใจร่วมกัน แม้ว่าพวกเราไม่ได้เป็นลูกหลานตามสายโลหิต แต่ท่านรักเรา ให้ความรู้สึกอบอุ่นใกล้ชิดคุณยายเหมือนเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน

ขอบคุณพระเจ้าที่ให้พวกเราได้รู้จักคุณยายที่น่ารักและเป็นความทรงจำที่ดีในช่วงชีวิตของพวกเรา พวกเราอธิษฐานขอให้ท่านอยู่บนสวรรค์อยู่ในความรัก ความอบอุ่นและมีความสุขนิรันดร์ ขอให้พวกเราได้เจอกับคุณยายตลอดไป

กาญจนา (ลาล่า) /ณัฐกานต์ (ม่อน) / พิมพรรณ (ตุ้ม) /
ประพจน์ (พจน์) / วทัญญู (ยู) (ลูกศิษย์อาจารย์ทิวา)

จำได้ซิ...

พวกเราลูกแม่นก (ตอนปลายๆ แว้ววววว) ทุกครั้งที่เราเจอคุณยายแฉล้ม พวกจะได้ยินคำถาม “แม่ จำได้ไหมว่าใคร?” คำตอบทุกครั้งที่ได้ยิน “จำได้ซิ...” คำตอบนี้เราทุกคนจะได้ยินเสมอ แม้ว่าบางคนเพิ่งจะเคยพบกับคุณยายเป็นครั้งแรก

“จำได้ซิ...” ถ้ามองแบบไม่คิดอะไร ก็จะได้คำตอบที่ผ่านเลยไป คิดว่าคุณยายของเราหลงลืมอะไรบางอย่างบ้าง แต่ถ้าคิดให้ลึกลงไป จะสัมผัสกับความโอบอ้อมอารี เหตุผลที่คิดเช่นนั้น มีเหตุผลเดียว คือ คุณยายมีความปรารถนาที่จะให้เราได้เข้าใกล้กันมากขึ้น ได้พูดคุยกันมากขึ้น ได้เรียนรู้ รับรู้ กันมากขึ้น

บ่อยครั้งที่เราจะได้ยินเรื่องของคุณยายผ่านแม่นก การเล่าเรื่องของคุณยายแต่ละครั้งแตกต่างกันออกไปออกรสชาติตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากบ้าง น้อยบ้าง แต่สุดท้ายเรื่องนั้นก็จบตรงที่ คุณยายต้องยอมพ่ายแพ้ แต่ทุกครั้งแม่นกก็จะมีรอยยิ้มเสมอ ไม่ใช่เพราะสามารถเอาชนะคุณยายได้ แต่แม่นกได้หยิบยื่นสิ่งที่ดีที่สุดให้กับแม่ของตนเอง

ต่อไปนี้ ความปราถนาดี ความโอบอ้อมอารี ผ่านคำตอบที่พวกเราเคยได้ยิน ได้ฟัง ไม่มีอีกแล้ว

เรื่องเล่าที่ฟังแล้วก็ต้องอมยิ้มกับบทสรุป ก็คงแปรเปลี่ยนเป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นแล้ว นำกลับมาเล่าใหม่ ไม่มีเรื่องราวของเมื่อวานให้พวกเรารับรู้อีกตลอดไป

ถึงแม้ว่าช่วงเวลาที่ได้รู้จักกับคุณยายจะน้อยไปสักนิด หรืออาจจะมากกว่าใครไปบ้าง แต่พวกเรา **จำได้ซิ...**

ลูกๆ แม่นก (ตอนปลายๆ แว้ววววว)

ปล. แม่นก คือ ผศ.ดร.บุญทิวา ผู้ให้เสมอมา

ใจถึงใจ

มองดูฟ้ายามราตรี
มีประกายดาวส่องแสงระยิบระยับไปทั่วฟ้า
ความงามของดวงดาวเหมือนความงามของแม่
อากาศในคืนนี้ช่างสดชื่น
แต่รู้สึกเหงา...เป็นทุกข์...ไร้ความอบอุ่น
เพราะไม่มีใครเคียงข้าง
แต่แล้วก็นึกถึงหน้าแม่...
อยู่ดีๆ ความเหงาความทุกข์ในคืนนี้...
หันหลังเดินจากไป
แม่จ๋า ไม่ว่าแม่จะอยู่ไหน
ใจเราถึงกันใช่ไหมจ๊ะ...
“คุณยายขา ไม่ว่าคุณยายจะอยู่ที่ไหน
หนูยังรักและคิดถึงคุณยายนะคะ

อู๋
ลูกแม่แมวคนสนิทคุณยายแฉล้ม

วันวาร(ะ)แม่แฉล้ม นาคะตะ

ลืมตา วันพุธที่ 7 ตุลาคม 2464 ปีระกา (ไก่) ตำบลตลาดเกรียบ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

หน้าเสาธง ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดตลาด อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

หนี้รัก พ่อเปรื่อง นาคะตะ พ.ศ. 2482 ตำบลท่าเสือข้าม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ลูกเจี๊ยบของแม่ไก่ เตือนใจ (เตือน) ธวัชชัย (เปี๊ยก) นัยนา (แป้น) บุญทิวา (ทิวา) สุพัตรา (ติ๋ม) ประกิจ (ต้อม)

นอนหลับฝันดี วันพฤหัสบดีที่ 15 มกราคม 2552 ณ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า กรุงเทพมหานคร ภาวะติดเชื้อในกระแสโลหิต

รู้จักแม่แฉล้มมากกว่านี้ได้ในบทวิดิทัศน์ **อุ่นไอรัก** ที่จัดทำในโอกาสฉลอง 84 ปี เมื่อ พ.ศ. 2548

แม่แต่งงานกับพ่อเปรื่อง นาคะตะ มีลูก ๆ ทั้งหมด 6 คน

1.นางสาวเตือนใจ นาคะตะ (เตือน) (เสียชีวิต)

การศึกษาปริญญาโท บริหารการศึกษา มหาวิทยาลัย เทมเปิ้ล สหรัฐอเมริกา

ปริญญาตรี การศึกษาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน

ตำแหน่งการทำงาน นักวิชาการศึกษา 7 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

2. ดร. ธวัชชัย นาคะตะ (เปี๊ยก)

การศึกษา

- ปริญญาโทและเอก วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา
- ปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตำแหน่งการทำงาน

- ประธานกรรมการ บริษัท พร็อพเพอร์ตี้ เพอร์เฟค จำกัด (มหาชน) สมรสกับ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปาริชาต นาคะตะ ข้าราชการบำนาญ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีลูก 2 คน **ดร. ธงเชษฐ นาคะตะ (กู๊ด)** ปริญญาเอกและโท วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยโอเรกอน สหรัฐอเมริกา ปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

และ **ดร. ชินินธร นาคะตะ (ปอมปี้)** ปริญญาเอก บริหารธุรกิจ ออสเตรเลีย ปริญญาโท บริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจศศินทร์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปริญญาตรี พาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดร. ธงเชษฐ แต่งงานกับ **เสาวนิช นาคะตะ** มีลูก 2 คน **ดญ. ณิชรัตน์ (เนม)** และ **ดช. ธีทัต (เท็น)**

3. ดร. นัยนานาคะตะ (แป้น)

การศึกษา

- ปริญญาโทและเอก โภชนาการอาหารสัตว์ มหาวิทยาลัยยูทาห์ สหรัฐอเมริกา
- ปริญญาตรี สัตวบาล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ปริญญาตรี ศิลปศาสตร์ (ภาษาจีน) มหาวิทยาลัยปักกิ่ง จีน
- กำลังศึกษาปริญญาโท บริหารธุรกิจ (ภาษาจีน) มหาวิทยาลัย-รามคำแหง

ตำแหน่งการทำงาน

ที่ปรึกษาอิสระด้านระบบคุณภาพ และอาหารสัตว์

4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญทิวา นาคะตะ โง้วศิริมณี (ทิวา)

การศึกษา

- ปริญญาเอก รัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ปริญญาโท นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปริญญาตรี อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ตำแหน่งการทำงาน

- ข้าราชการบำนาญ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร สมรสกับนายตำรา โง้วศิริมณี (เสียชีวิต) ไม่มีลูก

5. น.ส. สุพัตรา นาคะตะ (ติ๋ม)

การศึกษา

- ปริญญาตรี ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ตำแหน่งการทำงาน

ผู้อำนวยการกองวิจัยและพัฒนาที่อยู่อาศัย ฝ่ายวิชาการพัฒนาที่อยู่อาศัย การเคหะแห่งชาติ

6. ร.ต. ปฐมพร (ประกิจ) นาคะตะ (ต้อม)

การศึกษา

- ปริญญาโท บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยดัลลาส เทกซัส สหรัฐ - อเมริกา

- ปริญญาตรี พาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตำแหน่งการทำงาน

- กรรมการผู้จัดการ บริษัท เพอร์เฟค แซทเทลไลท์ เซอร์วิสเซส จำกัด

- สมรสกับ **เยาวดี นาคะตะ** มีลูก 1 คน นางสาวเปมิกา นาคะตะ

บทวิดิทัศน์ อุ่นไอรัก
ในโอกาสฉลอง 84 ปี แม่แฉล้ม (7 ตุลาคม 2548)

ภาพ	เสียง
ภาพบ้านแม่แฉล้ม	ดนตรีระทึก
ภาพบ้านตลาดเกรียบ	ดนตรีเพลง “คือหัตถาครองพิภพ”
บ้านเก่าที่อยุธยา	ดนตรีบรรเลง
ภาพตาต่วน ยายเลี่ยม น้าทวีสุข	**(ติ๋มบรรยาย)** คุณแม่แฉล้ม เกิดที่ตำบลตลาดเกรียบ อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันพุธที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2464 เป็นลูกสาวคนโตของตาต่วนและยายเลี่ยม มีน้องสาวเพียงคนเดียวคือ น้าทวีสุข (10 วินาที)
ภาพท้องทุ่งนา ภาพการทำนา ภาพการทำงานในกรุงเทพฯ	แม่มีความรู้ตามระบบการศึกษาในโรงเรียนแค่ประถมศึกษาปีที่ 4 อาชีพทำนา แต่พ่อกับแม่มุ่งมั่นที่จะสร้างอนาคตให้ลูกๆ เพื่อไม่ต้องทำนา จึงตัดสินใจมาต่อสู้ชีวิตในกรุงเทพฯ แบบเสื่อผืนหมอนใบ (10 วินาที)
ภาพแต่งงาน ภาพเตือน ภาพบ้านเก่า ภาพตรอกสาริกากร ภาพที่ทำงาน กทม. เสาชิงช้า	หลังจากที่แม่แต่งงานและมีลูก คือ เตือนแล้ว พ่อเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ก่อนแล้วจึงค่อยกลับไปรับแม่และเตือน แรกๆ ก็อาศัยอยู่บ้านญาติ ต่อมาเช่าห้องขนาด 9 ตารางเมตร อยู่ที่ตรอกสาลิกากร แถวๆ เสาชิงช้า พ่อทำงานเป็นนักการที่เทศบาลหรือ กทม. เสาชิงช้าในปัจจุบัน (10 วินาที)

ภาพพ่อเขียนแบบ ภาพการก่อสร้างอาคาร ภาพร้าน ป.วิศวการ	พ่อได้เรียนรู้วิชาช่างเขียนแบบบ้างและการพิมพ์แบบเพิ่มเติม จึงขยับขยายมาปลูกบ้านในที่ของญาติผู้ใหญ่ใจบุญ พ่อสอนการพิมพ์แบบให้กับแม่ ส่วนพ่อเองก็เริ่มรับเหมาก่อสร้างเล็กๆ น้อยๆ จนสามารถมีกิจการรับเหมาก่อสร้างและร้านพิมพ์แบบของตนเอง ชื่อ ป.วิศวกร ที่เสาชิงช้า นับว่าเป็นร้านพิมพ์แบบเอกชนแห่งแรกของประเทศ (15 วินาที)
ภาพบ้านที่ซอยแจ่มจันทร์ ภาพป้ายหน้าโรงเรียน-เซนต์โยเซฟ ภาพโรงอาหาร ภาพขายอาหาร ภาพ เตือน แป้น ทิวา ติ๋ม เรียนที่เซนต์โยเซฟ ภาพลูกชาย เปี๊ยก กับ ต้อม ตอนเป็นนักเรียน	ต่อมาได้ซื้อที่ปลูกบ้านใหม่ในซอยแจ่มจันทร์ ถนนเอกมัย และสามารถสร้างฐานะได้ดีขึ้นมา แม่ได้เปลี่ยนอาชีพมาทำอาหารขายที่โรงเรียนเซนโยเซฟ คอนแวนต์ ถนนสีลม โดยขายเพียงเจ้าเดียวไม่เสียค่าเช่าเป็นเวลาถึง 10 ปี แลกกับการที่พ่อก่อสร้างโรงอาหารให้โรงเรียน ลูกๆ ผู้หญิง เตือน แป้น ทิวา ติ๋ม ได้เรียนหนังสือที่โรงเรียนเซนโยเซฟ คอนแวนต์ จนจบชั้นสูงสุดขณะนั้น คือ ม.8 หรือ มศ.5 หรือ ม.6 ในปัจจุบัน ลูกๆ รวมถึงหลานผู้หญิงอีกหลายคนได้ทานอาหารกลางวันฟรีทุกวัน ส่วนลูกชายเปี๊ยกกับต้อมเป็นนักเรียนที่โรงเรียนประจำ อัสสัมชัญศรีราชา และเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา (30 วินาที)
ภาพแม่แฉล้มกับลูกๆ ภาพเก่าๆ ของครอบครัว ภาพบ้าน ภาพการก่อสร้าง	แม้เราจะมีฐานะค่อนข้างดี แต่แม่ก็ยังคงหัดให้ลูกๆ ช่วยทำงาน โดยเฉพาะลูกผู้หญิงที่เรียนที่ กทม. แม่ให้พับถุงกระดาษแล้วขายให้แม่ เพื่อให้แม่ไปใช้ใส่

ภาพแป้น และเปี๊ยกที่ต่างประเทศ ภาพทิวา ติ๋ม ต้อม ศึกษาระดับปริญญาตรี	ของขายที่โรงเรียน ทำให้ลูกๆ ได้ค่าขนมพิเศษด้วย ครอบครัวของเราสุขสบายฐานะดีมา 10 กว่าปี ก็เริ่มพบกับปัญหาชีวิต เนื่องจากเมื่องานก่อสร้างโรงแรมใหญ่แห่งหนึ่งพ่อไม่ได้รับค่าจ้างงวดสุดท้ายเป็นจำนวนมาก และผู้ว่าจ้างอีก 2-3 ราย ไม่จ่ายเงินค่าจ้างในเวลาใกล้ๆ กัน พ่อปรึกษาแม่ เตือน และเปี๊ยก คิดจะขายบ้านและที่ดิน เพื่อจะนำไปจ่ายวัสดุก่อสร้างให้กับร้านค้าต่างๆ และขายทรัพย์สินอื่นๆ เพื่อนำเงินมาส่งเปี๊ยกกับแป้น ที่กำลังเรียนปริญญาโทและเอกอยู่ที่ต่างประเทศ และทิวา ติ๋ม ต้อม ที่กำลังเรียนปริญญาตรี (30 วินาที)
ภาพพ่อทำงาน ภาพบ้าน ภาพลูกๆรับปริญญา	แม่เข้าใจและยอมรับสถานการณ์ และเห็นด้วยกับพ่อที่จะขายทรัพย์สมบัติต่างๆ เพื่อรักษานามสกุล "นาคะตะ" ไว้ให้ลูกๆ ได้ภาคภูมิใจ หากพ่อยอมเป็นบุคคลล้มละลาย ล้มบนฟูก ก็จะสามารถรักษาทรัพย์สมบัติต่างๆ ไว้ได้ แต่ทั้งแม่และพ่อไม่เสียดายสิ่งของนอกกาย เพราะภูมิใจที่ได้สร้างรากฐานของตนเองจากหางไถ และสร้างรากฐานอนาคตชีวิตของลูกๆ ด้านการศึกษา ซึ่งพ่อแม่ถือว่าเป็นมรดกที่มีค่ามหาศาล สามารถใช้ได้ไม่มีวันหมด (10 วินาที)
ภาพขายอาหาร ภาพตึกแถว ภาพร้านพิมพ์แบบ	เมื่อสัญญาขายอาหารที่โรงเรียนเซนต์โยเซฟ ครบ 10 ปี แม่ได้ต่อสัญญาปีต่อปีมาอีกระยะหนึ่ง จึงมาเปิดร้านขายอาหารที่เสาชิงช้า โดยแบ่งห้องจากร้านพิมพ์แบบ

ภาพร้าน อาหาร ภาพตึกแถวที่ประกาศขาย ภาพบ้านที่คลองจั่น	มา 1 ห้อง กิจการร้านอาหารไม่ดี ต้องปิดและขายไป คงเหลือแต่ร้านพิมพ์แบบ ซึ่งต่อมาจำเป็นต้องขายทั้งหมด ทรัพย์สินที่เป็นบ้านและที่ดิน เหลืออยู่เพียงบ้านที่คลองจั่น (10 วินาที)
ภาพแม่แฉล้มกับพ่อเปรื่อง ภาพแม่แฉล้มกับลูกๆ ภาพวัดตลาด การสร้างโบสถ์ ภาพวัดทรงกุศล ภาพศาลาการเปรียญ เมรุ ภาพ โรงเรียนวัดทรงกุศล ภาพบ้านเก่าๆ ที่อยุธยา ภาพงานศพของคุณพ่อ ภาพคุณแม่กับลูกไปเที่ยว ภาพเตือนตอนป่วย ภาพงานศพเตือน	แม่เป็นผู้ตามที่ดีจะเห็นด้วยและทำตามความคิดและคำแนะนำของพ่อ แต่ในหลายสถานการณ์ แม่ได้เปลี่ยนบทบาทเป็นผู้นำที่ดีเช่นกัน แม่เป็นผู้เตือนสติและยับยั้งพ่อไม่ให้ก่อเหตุรุนแรงเมื่อคราวพบกับมรสุมชีวิตครั้งใหญ่ที่สุด แม่ชวนพ่อให้หาเงินสร้างโบสถ์ที่วัดตลาด ซึ่งเป็นวัดทางบ้านแม่ และสร้างศาลา-การเปรียญ เมรุ และโรงเรียนวัดทรงกุศล ซึ่งเป็นวัดทางบ้านพ่อ เพื่อให้จิตสบายเป็นกุศลไม่กังวล แม่กับพ่อได้กลับไปใช้ชีวิตอยู่ที่อยุธยาระยะหนึ่ง จนเมื่อเริ่มเจ็บป่วยลูกๆ จึงไปรับกลับมาบ้านที่คลองจั่น พ่อจากไปเมื่ออายุ 70 ปี ด้วยโรคไตวายเฉียบพลัน เมื่อพ่อจากไป แม่ขาดผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข ลูกๆ จึงพาไปพักผ่อนไกลๆ ให้คลายทุกข์ เพื่อรักษาขวัญและกำลังใจของแม่ หลังจากนั้น 3 ปี เตือนจากไปด้วยโรคมะเร็ง ขณะอายุเพียง 49 ปี แม้จะยากที่แม่จะทำใจได้ แต่ความที่แม่เป็นคนยอมรับความจริงได้เสมอ แม่ใช้เวลาพักหนึ่งก็กลับมาเข้มแข็ง เป็นขวัญกำลังใจให้ลูกๆ ได้ต่อไป (120 วินาที)
ภาพแม่กับแป้น ที่คอนโด	แม่ไปอยู่กับแป้นที่คอนโดมิเนียม แถวราชเทวีระยะหนึ่ง เพื่อรอการสร้างบ้านคลองจั่นที่กำลังปรับเปลี่ยน

ภาพคอนโดเพชรเก้า ภาพแม่ว่ายน้ำ, ห้องฟิตเนทส ภาพแม่กับติ๋ม ภาพอพาร์ทเม้นท์คลองจั่น ภาพแม่กับเพื่อนบ้าน ภาพแม่ ติ๋ม และทิวา ที่บ้าน ภาพบรรยากาศหมู่บ้านปรีชา ถนนนวมินทร์ ภาพแม่กับเพื่อนบ้าน	เป็นอพาร์ทเมนท์ เวลากลางวันแม่และพี่เลี้ยงจะลงมาว่ายน้ำและออกกำลังกายที่ฟิตเนส แม่มาอยู่กับติ๋มเมื่ออพาร์ทเมนท์สร้างเสร็จได้ส่วนหนึ่ง แม่ชอบอยู่ที่อพาร์ทเม้นท์ เพราะมีเพื่อนบ้านเยอะไม่เหงา แม่เป็นคนใจดี เพื่อนบ้านจะแวะมาทักทายและเรียกหา "คุณยาย คุณยาย" อยู่เสมอ ด้วยเหตุที่ต้องกู้เงินมาเป็นจำนวนมาก กิจการอพาร์ทเม้นท์ขาดทุนมาตลอด 3 ปี ลูกๆ จึงตัดสินใจขออนุญาตแม่ขายอพาร์ทเม้นท์ แม้จะเสียดายแต่แม่ก็เข้าใจและยอมรับได้ แม่และติ๋มย้ายมาอยู่กับทิวาที่ทาวเฮ้าส์หมู่บ้านปรีชา ถนนนวมินทร์ ใกล้ๆ บ้านเดิม แม้จะเป็นทาวเฮ้าส์เล็กๆ แต่แม่ก็มีความสุขที่ได้อยู่กับลูกๆ มีเพื่อนบ้านได้ทักทายกัน และมีที่ได้ออกกำลังกาย (120 วินาที)

ภาพแม่ที่โรงพยาบาล ภาพแม่นั่ง รถวีลแชร์ ภาพแม่ไปเที่ยวฮ่องกง และเชียงใหม่ ภาพแม่ใส่บาตร ภาพแม่คัดลายมือ ภาพแม่ใช้เครื่องนวดไฟฟ้า ภาพแม่เล่นไพ่ตอง ภาพแม่กับลูกๆ	แม่ผ่านการผ่าตัดหลายครั้ง ทั้งสมอง กระดูกหลัง กระดูกสะโพก ไม่สามารถเดินเองได้ แต่แม่เป็นคนสู้ชีวิตและกำลังใจเข้มแข็งเสมอ ถ้ามีคนช่วยพยุง หรือมีอุปกรณ์ช่วยก็สามารถลุกเดินได้บ้าง และไม่เป็นปัญหาสำหรับการเดินทาง เพราะแม่มีรถส่วนตัวไปได้ทุกที่ แม้จะไกลถึงฮ่องกง ภูเก็ต เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน แม่ก็ไปมาแล้ว แม่เป็นคนเข้าใจความจริงของชีวิตเสมอ แม่เสนอตัวเองให้ลูกๆ พาไปรักษาที่โรงพยาบาลของรัฐ เมื่อเจ็บป่วยและจำเป็นต้องรักษาอย่างต่อเนื่อง แทนที่จะไปรักษาที่โรงพยาบาลเอกชนอย่างเมื่อก่อน เพราะแม่รู้ว่ามีลูกที่สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้

กิจวัตรประจำวันของแม่ก็คือ ตื่นแต่เช้าใส่บาตรที่หน้าบ้าน นั่งรถเข็นไปสูดอากาศยามเช้าในหมู่บ้าน กลับมาเดินราว ทานอาหารเช้า จากนั้นใช้เครื่องนวดไฟฟ้านวดเท้าแล้วพักผ่อน ตอนเย็นฝึกหัดคัดลายมือกับแบบฝึกหัดที่แป้นหามาให้ เพื่อให้แม่ฝึกเขียนและบริหารนิ้ว แม่ก็จะทำตามอย่างเคร่งครัด บางครั้งแม่ก็จะนัดหมาย ญาติสนิทวัยใกล้เคียงกัน มาเล่นไพ่ตอง หรือภาษาที่ใช้กันในวงว่า “เปิดชั้นเรียนคณิตศาสตร์” ขณะเล่นมีการใช้ศัพท์ภาษาวัยรุ่นเป็นที่สนุกสนานและมีความสุข แม้ว่าแม่จะเล่นเสียเกือบทุกครั้ง แต่ก็ได้คลายเหงา ซึ่งคุณหมอก็ไม่ว่าอะไร แม้จะนั่งนานไปหน่อยก็เท่ากับเป็นการฝึกสมองไปในตัว ลูกๆ ก็พอใจที่เห็นแม่มีความสุข เพราะเท่ากับเป็นยาอายุวัฒนะให้แม่ (180 วินาที)

ภาพแม่ที่บ้านช่วยเตรียมงาน 84 ปี
ภาพแม่กับครอบครัว
ภาพถ่ายครอบครัว

ระยะหลังแม่ไม่ค่อยแข็งแรงเหมือนก่อน เพราะต้องเข้าโรงพยาบาลรักษาตัวนาน ด้วยอาการ น้ำท่วมปอดและโรคหัวใจ แม่ก็ยังมีกำลังใจช่วยเตรียมงานครบรอบ 84 ปี เองด้วย เมื่อกลับบ้านถึงจะอยู่ในระยะพักฟื้น แม่ก็มีกำลังใจดี เพราะได้อยู่กับลูกๆ และได้เห็นหน้าลูกๆ ที่ได้แยกครอบครัวแล้ว แต่กลับมาเยี่ยมแม่อยู่เสมอ (30 วินาที)

ความสุข ของ...แอ๋ลิ้ม

ภาพแม่
ภาพครอบครัว
ซ้อน CG บทประพันธ์

แม่เปรียบเพชรเกร็ดแก้วประกายส่อง
สาดแสงทองทางชีวิตลูกสดใส
เปรียบดุจพระดั่งร่มโพธิ์และร่มไทร
หลอมรวมใจผองลูกให้ผูกพัน
เวียนบรรจบอายุครบแปดสิบสี่
เชิญพระศรีรัตนตรัยคุ้มครองขวัญ
สุขทั้งกายใจสดชื่นทุกคืนวัน
ขอเป็นลูกเป็นแม่กันทุกชาติไป
แสนวลีล้านคำแม่พร่ำสอน
ทุกวรรคตอนล้ำค่ากว่าสิ่งไหน
น้อมประนมก้มกราบทาบดวงใจ
ผูกสายใยแม่ลูกกันนิรันดร (30 วินาที)

เพลงเพื่อแม่

เพลงเพื่อแม่ที่รวมนี้มีทั้งหมด 19 เพลง และมีพิเศษอีก 1 เพลงคือ สองใคร
ซึ่งต้อมแต่งเองทั้งคำร้องและทำนอง เพื่อพ่อเปรื่องและแม่แฉล้ม
ในโอกาสฉลองแม่ครบรอบ 84 ปี เมื่อ พ.ศ. 2548

(เพลงเพราะจัง ฟัง**ซีดี**หลังปก)

อุ่นรักจากตักแม่

ก็อต จักรพันธ์ อาบครบุรี

หนึ่งในดวงใจ คนที่คอยมอบความห่วงใย
ให้ลูกทุกยาม สองมือแม่
ใช้รักแท้เขียนใจให้งาม
จนลูกแกร่งพอก้าวข้ามปัญหาร้อยพัน
อบอุ่นคล้าย   ถูกโอบกอดดั่งเคยทุกวัน
นานเนิ่นนานไม่เคยผันแปร อุ่นไอแห่งรักแท้
ตักแม่ที่มอบให้ ได้แนบนอนคราใด
ดวงใจก็ถูกดูแล   เหนื่อยล้าเพราะงานหนัก
ช้ำรักเจ็บจากรอยแผล ไม่เหลือใครก็ยังมีแม่
ให้รักแท้อยู่ทุกยาม   บ้านเกิดเคยเนาว์
ภาพความหลัง ของคืนวันเก่ายังคงงดงาม
แม้วันนี้ ถึงจากมาแสนไกลก็ตาม
เสียงของแม่ยังถาม   ทุกข์สุขในใจทุกวัน
อบอุ่นคล้าย   ถูกโอบกอดดั่งเคยทุกวัน
นานเนิ่นนานไม่เคยผันแปร อุ่นไอแห่งรักแท้
ตักแม่ที่มอบให้ ได้แนบนอนคราใด
ดวงใจก็ถูกดูแล   เหนื่อยล้าเพราะงานหนัก
ช้ำรักเจ็บจากรอยแผล ไม่เหลือใครก็ยังมีแม่
ให้รักแท้อยู่ทุกยาม ไม่เหลือใครก็ยังมีแม่
ให้รักแท้อยู่ทุกยาม

MOTHER OF MINE

Donny Osmond

Mother of mine you give to me, all of my life to do as I please,
I owe everything I have to you, Mother sweet mother of mine.

Mother of mine when I was young you showed me the right way
things had should be done, without your love where would I be,
Mother sweet mother of mine.

Mother you give me happiness, much more than words can say,
I pray the lord that he may bless you, every night and every day.

Mother of mine now I am grown and I can walk straight all on my own,
I'd like to give you what you give to me, Mother sweet mother of mine.

Mother you give me happiness, much more than words can say,
I pray the lord that he may bless you, every night and every day.

Mother of mine now I am grown and I can walk straight all on my own,
I'd like to give you what you give to me,
Mother sweet mother of mine.
Mother sweet mother of mine.

ความสุข ของ...แฉล้ม

แม่..แม่เป็นผู้ให้กับฉัน ทุกสิ่งในชีวิตฉันตามที่ปรารถนา
เป็นหนี้ที่ฉันต้องชดใช้คืนด้วยทุกสิ่งที่ฉันมี
แม่..แม่ที่แสนดีของฉัน

แม่จ๋า..เมื่อครั้งฉันยังเป็นเด็ก แม่ให้ฉันได้รู้สิ่งที่ถูกต้องและสิ่งที่ต้องทำให้สำเร็จ
หากไม่มีแม่ไม่คอยโอบอุ้มชีวิตฉันไม่รู้จะเป็นอย่างไร
แม่..แม่ที่แสนดีของฉัน

แม่..แม่ให้ความสุขกับฉัน มากเกินกว่าจะหาถ้อยคำมาบรรยาย
ขอบคุณพระที่ให้ฉันมาเกิดกับแม่
ทุกค่ำ..ทุกคืน ..เฝ้าขอบคุณ

แม่จ๋า..เดี๋ยวนี้ลูกโตแล้ว และลูกสามารถยืนอย่างมั่นคงได้ด้วยตนเอง
ลูกอยากตอบแทนสำหรับทุก ๆสิ่งที่แม่เคยให้
แม่..แม่ที่แสนดีของฉัน

แม่..แม่ให้ความสุขกับฉัน มากเกินกว่าจะหาถ้อยคำมาบรรยาย
ขอบคุณพระที่ให้ฉันมาเกิดกับแม่
ทุกค่ำ..ทุกคืน ..เฝ้าขอบคุณ

แม่จ๋า..เดี๋ยวนี้ลูกโตแล้ว และลูกสามารถยืนอย่างมั่นคงได้ด้วยตนเอง
ลูกอยากตอบแทนสำหรับทุก ๆสิ่งที่แม่เคยให้
แม่..แม่ที่แสนดีของฉัน..

แม่..แม่ที่แสนดีของฉัน

ใครหนอ

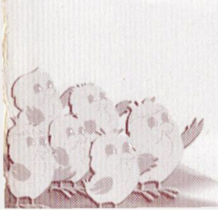
ใคร หนอ รักเรา เท่าชีวี
ใคร หนอ ปราณี ไม่มีเสื่อมคลาย
ใคร หนอ รักเราใช่เพียงรูปกาย
รักเขาไม่หน่าย มิคิดทำลาย ใคร หนา

ใคร หนอ เห็นเรา เศร้าทรวงใน
ใคร หนอ เอาใจปลอบเราเรื่อยมา
ใคร หนอ รักเราดังดวงแก้วตา
รักเขากว้างกว่า พื้นพสุธา นภากาศ

จะเอาโลก มาทำปากกา
แล้วเอานภา มาแทน กระดาษ
เอาน้ำหมด มหาสมุทรแทนหมึกวาด
ประกาศ พระคุณไม่พอ

ใคร หนอ รักเรา เท่าชีวัน (เท่าชีวัน)
ใคร หนอ ใครกันให้เราขี่คอ (คุณพ่อ คุณแม่)
ใคร หนอ ชักชวนดูหนังสือ
รู้แล้วละก็ อย่ามัวรั้งรอ ทดแทนบุญคุณ

ใคร หนอ รักเรา เท่าชีวัน (เท่าชีวัน)
ใคร หนอ ใครกันให้เราขี่คอ(คุณพ่อ คุณแม่)
ใคร หนอ ชักชวนดูหนังสือ
รู้แล้วละก็ อย่ามัวรั้งรอ ทดแทนบุญคุณ

ด้วยมือของเธอ

เบิร์ด ธงไชย แม็คอินไตย

อยากบอกเธอเหลือเกิน อยากให้เธอได้ฟัง
อยากตอบแทนเธอ ด้วยคำหนึ่งคำ
คำที่ไม่เคยพูดจากปาก บอกใครทั้งนั้น
คำที่คู่ควรที่สุด กลับคนดีเช่นเธอ
อยากขอบคุณเหลือเกิน
กับความดีของเธอ กับชีวิตนี้ที่เธอให้ไว้
ชีวิตที่เคยไม่มีค่า ก็กลับมีความหมาย
ชีวิตที่ยืนขึ้นใหม่ ได้ด้วยมือของเธอ
ฉันรู้ฉันซึ้งฉันอุ่นใจ มีเธอประคองป้องกัน
เธอทำให้ด้วยใจทุกอย่าง ไม่หวังให้ตอบแทนให้เธอ
ฉันรู้ฉันซึ้งฉันห่วงใย จะมีอะไรมาทดแทน
มีแค่เพียงคำที่บอก ว่ารักเธอจริง จริง
อยากขอบคุณเหลือเกิน กับความดีของเธอ
กับชีวิตนี้ที่เธอให้ไว้ ชีวิตที่เคยไม่มีค่า
ก็กลับมีความหมาย ชีวิตที่ยืนขึ้นใหม่
ได้ด้วยมือของเธอ ฉันรู้ฉันซึ้งฉันอุ่นใจ
มีเธอประคองป้องกัน เธอทำให้ด้วยใจทุกอย่าง
ไม่หวังให้ตอบแทนให้เธอ ฉันรู้ฉันซึ้งฉันห่วงใย
จะมีอะไรมาทดแทน มีแค่เพียงคำที่บอก
ว่ารักเธอจริง จริง มีแค่เพียงคำที่บอก
ว่ารักเธอจริง จริง

ค่าน้ำนม

ผ่องศรี วรนุช

แม่นี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง
ที่เฝ้าหวงห่วงลูกแต่หลังเมื่อยังนอนเปล
แม่เราเฝ้าโอ้ละเห่ กล่อมลูกน้อยนอนเปล
ไม่ห่างหันเหไปจนไกล

แต่เล็กจนโตโอ้แม่ถนอม
แม่ผ่ายผอมย่อมเกิดจากรักลูกปักดวงใจ
เติบโตโอ้เล็กจนใหญ่ นี่แหละหนาอะไร
มิใช่ใดหนาเพราะค่าน้ำนม

ควรคิดพินิจให้ดี
ค่าน้ำนมแม่นี้ จะมีอะไรเหมาะสม
โอ้ว่าแม่จ๋า ลูกคิดถึงค่าน้ำนม
เลือดในอกผสม กลั่นเป็นน้ำนมให้ลูกดื่มกิน

ค่าน้ำนมควรชวนให้ลูกฝัง
แต่เมื่อหลังเปรียบดังผืนฟ้าหนักกว่าแผ่นดิน
บวชเรียนพากเพียรจนสิ้น หยดหนึ่งน้ำนมกิน
ทดแทนไม่สิ้นพระคุณแม่เอย

คือหัตถาครองพิภพ

ศรัณย่า ส่งเสริมสวัสดิ์

สองมือที่ดูนิ่มนวลอ่อนโยน
สองมือที่ดูช่างบอบบางอย่างนั้น
สองมือที่ดูไม่มีความสำคัญ
คือสองมือที่ทำให้โลกหมุนไป
แม้เพียงร่างกายนั้นเกิดเป็นหญิง
แท้จริงหัวใจนั้นแกร่งยิ่งกว่าชาย
ขอเพียงให้เป็นได้ดังที่ตั้งใจ
จะทุกข์ทนเดียวดายไม่มีความสำคัญ
บันดาลโลกหมุนเวียนวนไปตามจิตใจ
นำพาให้เป็นไปตามต้องการ
ทุกสิ่งเปลี่ยนแปรไปด้วยมือเธอเสกสรร
ดังถ้อยคำประพันธ์เปรียบเปรยพรรณนา
ถึงชายได้กวัดแกว่งแผลงจากอาสน์
ซึ่งอำนาจกำแหงแรงยิ่งกว่า
อันมือไกวเปลไซร้แต่ไรมา
คือหัตถาครองพิภพจบสากล

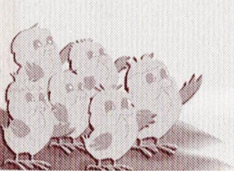

กล่อม

พุ่มพวง ดวงใจ

ลูกเอ๋ย... นอนเถิดนอนเสียเจ้า
ยังอ่อนยังเยาว์ ขวัญเจ้าดวงจิตแม่เอ๋ย
ห่วงจริงแม่ไม่ทิ้งไปเลย นอนเสียเอย ตื่นได้เชยชมกัน
ฟังกล่อมฟังเถอะจอมขวัญ ฟังแม่รำพัน
ให้สวรรค์คุ้มครองเจ้า ทวยเทพ ครองป่าครองเขา
ลูกยังอ่อนเยาว์โปรดเฝ้าดู
....ฮึม......

หลับเสียดวงหทัยของแม่ แม่อยู่ดูแล
ขวัญแม่นอนเถิดแม่นอน ลูกเอ๋ยแม่เฉลยคำพร
บุญครั้งก่อน แม่เคยทำมา ขอให้บุญช่วยรักษา
วอนไหว้บูชา ให้ฟากฟ้ามาปกป้อง
คุ้มเหตุภัยเภททั้งผอง เทพเจ้าครอง ปกป้องดวงใจ
หลับเสียดวงหทัยของแม่
แม่อยู่ดูแล
ขวัญแม่นอนเถิดแม่นอน ลูกเอ๋ยแม่เฉลยคำพร
บุญครั้งก่อน แม่เคยทำมา
ขอให้บุญช่วยรักษา
วอนไหว้บูชา ให้ฟากฟ้ามาปกป้อง
คุ้มเหตุภัยเภททั้งผอง
เทพเจ้าครอง ปกป้องดวงใจ

เรารักแม่

รวมศิลปินอาร์เอส

ถ้ามีใครสักคนที่อดทนทุกเวลา
พร้อมยอมเหนื่อยล้าเพื่อเราโดยไม่เกรง
ถ้ามีใครสักคนที่ยอมรับความเจ็บไว้เอง
คิดถึงตัวเองไม่เท่าเรา

ถ้ามีใครสักคนที่ตีเราทั้งน้ำตา
แล้วก็เป็นคนที่ทายาให้เรา
ถ้ามีใครสักคนที่คอยเช็ดตัวให้ทุเลา
ค่ำคืนที่เราไม่สบาย

ร้อยล้านความผิดของเราที่ใครเค้าไม่ใยดี
มีคนๆ นี้คนเดียวที่ให้อภัย
ปากบ่นว่าแสนระอา ว่าเราไม่ดีเท่าใคร
แต่ในใจก็รักไม่เปลี่ยน

อยากขอบคุณฟ้า ให้เรามาเป็นลูกแม่
รักดีดี รักไม่มีแต่ ไม่เคยได้รับจากใคร
มีเพียงคนนี้ ชีวิตก็วางให้ได้ คำเล็กๆ ที่ไม่ยิ่งใหญ่
อยากบอกด้วยหัวใจ เรารักแม่

ถ้ามีใครสักคนห่วงกังวลทุกนาที
แม้เราวันนี้เติบโตสักเท่าใด
ถ้ามีใครสักคนแอบไปร้องไห้อย่างน้อยใจ

ความสุขของ...แจลิ้ม

เมื่อเราทำเป็นเหมือนรำคาญ

ร้อยล้านความผิดของเราที่ใครเค้าไม่ใยดี
มีคนๆ นี้คนเดียวที่ให้อภัย
ปากบ่นว่าแสนระอา ว่าเราไม่ดีเท่าใคร
แต่ในใจก็รักไม่เปลี่ยน

อยากขอบคุณฟ้า ให้เรามาเป็นลูกแม่
รักดีดี รักไม่มีแต่ ไม่เคยได้รับจากใคร
มีเพียงคนนี้ ชีวิตก็วางให้ได้
คำเล็กๆ ที่ไม่ยิ่งใหญ่
อยากบอกด้วยหัวใจ เรารักแม่

อยากขอบคุณฟ้า ให้เรามาเป็นลูกแม่
รักดีดี รักไม่มีแต่ ไม่เคยได้รับจากใคร
มีเพียงคนนี้ ชีวิตก็วางให้ได้
คำเล็กๆที่ไม่ยิ่งใหญ่
อยากบอกด้วยหัวใจ

บอกกับฟ้าไม่ว่าชาติใด
ขอเป็นลูกแม่ได้ไหม ทุกชาติเลย

แม่แบบ

พดด้วง ณพชร ว่องชาญกิจ

ชา ดัดชา ดัดชา ดัดชา
ชา ดัดชา ดัดชา

สิ่งที่ใครถาม ที่ใครเห็น
คล้ายๆ ฉันเป็นคนใจเย็นเหลือเกิน
ไม่เคยทุกข์ ไม่ค่อยเดือดร้อน
ชีวิตมันมีแต่ความเพลิดเพลิน

แม่บอกอะไรที่ผ่านมา ต้องผ่านไป
ไม่อยากให้เราไป ยึดมั่น
ถ้าแบกอะไรที่หนักไป ให้ปล่อยวาง
ถ้าโลกมันยังไม่พัง ก็ช่างมัน

อย่าเสียใจ อย่าร้องไห้
พรุ่งนี้ยังมีให้เริ่มใหม่ คิดทำไมเรื่องเมื่อวาน
ถ้าต้องเสียใจ อย่าให้นาน
เรื่องแย่ๆ ลืมมันไปก็เท่านั้น
โฮ แม่ทำ แม่เป็น แม่แบบ
แบบที่วางไว้ ฮา ให้ฉันเหมือนแม่

ชา ดัดชา ดัดชา ดัดชา
ชา ดัดชา ดัดชา

ความสุขของ...แม่ยิ้ม

อยากให้แม่รู้ จะวันไหน
ว่าลูกภูมิใจ ในแม่ทุกวัน
ไม่ใช่แค่สอน แม่ทำให้เห็น
แล้วฉันคนนี้ เลยทำได้เป็นเหมือนกัน

แม่บอกอะไรที่ผ่านมา ต้องผ่านไป
ไม่อยากให้เราไป ยึดมั่น
ถ้าแบกอะไรที่หนักไป ให้ปล่อยวาง
ถ้าโลกมันยังไม่พัง ก็ช่างมัน

อย่าเสียใจ อย่าร้องไห้
พรุ่งนี้ยังมีให้เริ่มใหม่ คิดทำไมเรื่องเมื่อวาน
ถ้าต้องเสียใจ อย่าให้นาน
เรื่องแย่ๆ ลืมมันไปก็เท่านั้น
โฮ แม่ทำ แม่เป็น แม่แบบ
แบบที่วางไว้ ฮา ให้ฉันเหมือนแม่

อย่าเสียใจ อย่าร้องไห้
พรุ่งนี้ยังมีให้เริ่มใหม่ คิดทำไมเรื่องเมื่อวาน
ถ้าต้องเสียใจ อย่าให้นาน
เรื่องแย่ๆ ลืมมันไปก็เท่านั้น
โฮ แม่ทำ แม่เป็น แม่แบบ
แบบที่วางไว้ ฮา ให้ฉันเหมือนแม่

แม่

เสก Loso โลโซ

ป่านนี้จะเป็นอย่างไร จากมาไกลแสนนาน
คิดถึงคิดถึงบ้าน จากมาตั้งนานเมื่อไรจะได้กลับ

แม่จ๋า แม่รู้บ้างไหม ว่าดวงใจดวงนี้เป็นห่วง
จากลูกน้อยที่แม่ห่วงหวง อยู่เมืองหลวงศิวิไลซ์ไกลบ้านเรา

* คิดถึงแม่ขึ้นมาน้ำตามันก็ไหล อยากกลับไปซบลงที่ตรงตักแม่
ในอ้อมกอดรักจริง ที่เที่ยงแท้ในอกแม่สุขเกินใคร

อีกไม่นานลูกจะกลับไป หอบดวงใจเจ็บช้ำเกินทน
เก็บเรื่องราววุ่นวายสับสน ใจที่วกวนของคนใรเมืองกรุง

(ซ้ำ *)
อีกไม่นานลูกจะกลับไป หอบดวงใจเจ็บช้ำเกินทน
เก็บเรื่องราววุ่นวายสับสน กับบางคนที่ใจไม่แน่นอน
ลืมเรื่องบางคนไปซบลงที่ตรงตักแม่

ก่อนไม่มีแม่ให้กอด

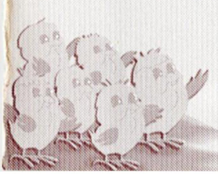
โบวี่ สโรชา เย็นใส

มือที่คอยตี ก็มือคู่เดียวกับที่ทายา
ปากที่คอยด่า ก็คือปากเดียวกับที่เตือนใจ
แววตาที่เฝ้ามอง แววตาที่ร้องไห้
ไม่เคยจะพบเจอในใคร นอกจากคนนี้

คนที่ชื่นชม เมื่อเราหกล้มแล้วลุกเองใหม่
คนที่ภูมิใจ แค่เราทำสิ่งเล็กน้อยได้ดี
จะโตสักเท่าไร ก็ห่วงได้ทุกที
ขอเพียงได้เห็นเรายังดี สุขใจแล้วหนา
เหงื่อที่เสียไปไม่คิดราคา
เหนื่อยจะทนน่ะ ถ้าลูกจะสบาย

รู้ไหมน้ำนมหยดหนึ่งซึมไหลมา
ต้องใช้น้ำตาหยาดเหงื่อสักเท่าไร
บอกแม่เถอะนะ บอกทุกวัน ว่ารักท่านมากมาย
กอดแม่เถอะนะ ให้คุ้นเคย
กอดเลยไม่ต้องอาย...ก่อนไม่มีแม่ให้กอด

คนที่ชื่นชม เมื่อเราหกล้มแล้วลุกเองใหม่
คนที่ภูมิใจ แค่เราทำสิ่งเล็กน้อยได้ดี
จะโตสักเท่าไร ก็ห่วงได้ทุกที
ขอเพียงได้เห็นเรายังดี สุขใจแล้วหนา

เหงื่อที่เสียไปไม่คิดราคา
เหนื่อยจะทนน่ะ ถ้าลูกจะสบาย

รู้ไหมน้ำนมหยดหนึ่งซึมไหลมา
ต้องใช้น้ำตาหยาดเหงื่อสักเท่าไร
บอกแม่เถอะนะ บอกทุกวัน ว่ารักท่านมากมาย
กอดแม่เถอะนะ ให้คุ้นเคย
กอดเลยไม่ต้องอาย...ก่อนไม่มีแม่ให้กอด

รู้ไหมน้ำนมหยดหนึ่งซึมไหลมา
ต้องใช้น้ำตาหยาดเหงื่อสักเท่าไร
บอกแม่เถอะนะ บอกทุกวัน ว่ารักท่านมากมาย
กอดแม่เถอะนะ ให้คุ้นเคย
กอดเลยไม่ต้องอาย...ก่อนไม่มีแม่ให้กอด

ใครหนอ

รวมนักร้องเด็ก

ใคร หนอ รักเรา เท่าชีวี
ใคร หนอ ปราณี ไม่มีเสื่อมคลาย
ใคร หนอ รักเราใช่เพียงรูปกาย
รักเขาไม่หน่าย มิคิดทำลาย ใคร หนา

ใคร หนอ เห็นเรา เศร้าทรวงใน
ใคร หนอ เอาใจปลอบเราเรื่อยมา
ใคร หนอ รักเราดังดวงแก้วตา
รักเขากว้างกว่า พื้นพสุธา นภากาศ

จะเอาโลก มาทำปากกา
แล้วเอานภา มาแทน กระดาษ
เอาน้ำหมด มหาสมุทรแทนหมึกวาด
ประกาศ พระคุณไม่พอ

ใคร หนอ รักเรา เท่าชีวัน (เท่าชีวัน)
ใคร หนอ ใครกันให้เราขี่คอ (คุณพ่อ คุณแม่)
ใคร หนอ ชักชวนดูหนังสือจอ
รู้แล้วละก็ อย่ามัวรั้งรอ ทดแทนบุญคุณ

ใคร หนอ รักเรา เท่าชีวัน (เท่าชีวัน)
ใคร หนอ ใครกันให้เราขี่คอ(คุณพ่อ คุณแม่)
ใคร หนอ ชักชวนดูหนังสือจอ
รู้แล้วละก็ อย่ามัวรั้งรอ ทดแทนบุญคุณ

ถ้าแม่ไม่... แล้วใครรัก

บีม กวี ตันจราลักษณ์

มีกี่คนที่รักเราไม่เลือกวัน ไม่เคยรอเทศกาลไหน
มีใครที่ทำกับข้าวเตรียม ไวคอยเรากลับไป
ดึกแค่ไหนยังไงก็ต้องคอย
* ทำงานเหนื่อยไปไหม ถ้าไม่สบายก็หยุดพัก
มีคนรักก็พามาดูหน่อย
เป็นห่วงตั้งแต่ตัวน้อย แหละห่วงอยู่จนวันนี้
* มีอยูคนเดียว เท่านั้นที่รับประกัน
ว่ารัก รักเราทั้งใจ
ไม่ต้องการอะไรแค่ใจหวังดี
แต่ละเช้าเราโตขึ้นทุกที รักแท้จริงที่ใครว่าไม่มี
ลองมองให้ดีสิ มีอยู่คนหนึ่งใช่ไหม (**)
ถ้าแม่ไม่แล้วใครรักเรา
มีกี่คนที่จำใช ไม่เลิกรา
เรื่องกินยา เรื่องไปตัดผม
มีใครที่เจ็บกว่ามากมาย แค่เราวิ่งหกล้ม
เราเจ็บขา แต่เขาน้ำตาปรอย

(*,**) (** ,**)

จันทร์ในใจ

โฟร์ท นฤมล จิวังกูร

มีเธอใกล้ๆ อบอุ่นรู้ไหม รักแท้ที่คนไม่พบในใคร จะพบในใจของเธอ
*เหน็ดเหนื่อยเท่าไหร่ผ่อนคลายเสมอ ทุกข์ร้อนใดๆเรื่องร้ายที่เจอ
อย่างน้อยมีเธอปลอบใจ
**มืดหม่นสักเพียงไหน ก็ยังเดินไป ด้วยกำลังใจจากเธอนั้น
*** เธอคือพระจันทร์ที่คอยส่องแสง
ให้ใจที่อ่อนโรยแรงได้ก้าวบนทางอย่างมั่นคง
**** เธอคือพระจันทร์ในใจแสงไฟแห่งรักไม่เคยดับลง
แม้จะนานแสนนานเพียงไร ฉันยังคงเห็นเธอ
มีเธอใกล้ๆ โอบกอดฉันไว้ รับรู้ถึงเสียงกระซิบในใจ แค่เห็นแววตาของเธอ
*/**/***/****
ฉันก้าวมาสู่วันนี้ เพราะฉันมีเธอ ที่ให้ฉันอยู่เสมอ ด้วยรัก
***
*** เธอคือพระจันทร์ในใจ แสงไฟแห่งรักไม่เคยดับลง
แม้จะนานแสนนานเพียงใด แม่จะยังงดงามในใจ
แม่จะเป็นพระจันทร์ในใจตลอดกาล

คำว่า..แม่

อัลบั้ม Mother

คำหนึ่งคำ อยู่ในใจฉัน
แต่ความหมายนั้น มากเกินคำอื่นใด
อุ่นความรัก กินน้ำนมอุ่น นี่คือพระคุณยิ่งใหญ่
เปรียบใดทดแทนในพระคุณแม่นี้

ใครหนึ่งคน อยู่ในใจฉัน
สุขทุกข์นั้น แม่ไม่เคย ไกลสักที
คำพร่ำสอน เพลงแม่เคยกล่อม
.. ลูกนั้นจำได้ดี ..
กราบตักนี้ที่เดิมแม่เคยกล่อมนอน

กราบแทนคุณ แทนรักกี่หน
ยังล้นใจลูกอยู่ ยังรู้สึกในใจไม่ห่าง เปรียบแผ่นดิน แผ่นน้ำ แผ่นฟ้า
.. รักของแม่กว้างกว่า ..
มีค่ากว่าใด - ใด ทุกอย่าง รักยิ่งใหญ่ ในใจ ไม่มีจืดจาง

คำหนึ่งคำอยู่ในใจฉัน
ก่อนคำไหน แค่คำเดียว ที่เข้าใจ กว่าจะรู้คำแรกที่จำ แม่คือถ้อยคำยิ่งใหญ่
หนึ่งคำนี้แทนใจแทนความผูกพัน

(ซ้ำ*)(ซ้ำ**)

เปรียบใด ทดแทนใน พระคุณแม่นี้

เทิดทูนพระคุณท่าน

สุนารี ราชสีมา

พระคุณพ่อแม่ ยิ่งใหญ่ไพศาล
ผู้ให้กำเนิดลูกนั้น อนันต์เหนือนับคณา
พระคุณของพ่อ ปานเปรียบยิ่งกว่าแผ่นฟ้า
พระคุณแม่เหลือประมา เหนือพสุธาหาใดเทียบมี
พ่อแม่รักลูก ผูกดั่งดวงใจ
เหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ ทนได้เพื่อลูกพร้อมพลี
พ่อหิว แม่อด ลูกอิ่มท่านยิ้มเปรมปรี
ลูกชั่ว ลูกเลว ลูกดี โอบกอดลูกนี้พร้อมที่อภัย
ตอนลูกยังเล็ก มือแม่ก็แกว่งไกวเปล
ร้องโอละเห่ กล่อมลูกให้นอนสบาย
ลูกมีกี่คน พ่อแม่อดทนเลี้ยงได้
น้ำนม สายเปล สายใจ เหนือสิ่งอื่นใดสุดพรรณนา

*วิงวอนลูกลูกที่ทิ้งท่านไป
ทดแทนเทิดทูนท่านไว้ อย่าให้ท่านเสียน้ำตา
ทำไมทิ้งท่าน อยู่บ้านพักคนชรา
อย่าให้เขาตราหน้า ลูกใครนี่หนาช่างเนรคุณ

ซ้ำ *

ผู้หญิงธรรมดา

เก่ง จักรพงษ์

เธอไม่สวย ในสายตาคนทั่วไป อาจไม่ประทับใจถ้าใครมองผ่าน
ก็แค่ผู้หญิงหนึ่งคนที่เอาแต่ทำอาหาร ไม่เคยมีสักคนวันที่จะใส่ใจหน้าตา

อยู่ในครัวมากกว่าร้านทำผม ไม่เคยไปเดินเที่ยวชมในศูนย์การค้า
ห่วงแต่ว่าคนของเธอ ถ้าหากว่าเหนื่อยกลับบ้านมา
หิวข้าวขึ้นมาแล้วใครจะทำให้กิน

* แต่หากจะวัดความสวยด้วยความดี เธอคนนี้ของฉันสวยเกินกว่าใคร
ทุกสิ่งที่เธอทำนั้น มันทำให้ฉันซาบซึ้งใจ ไม่ว่าใครจะว่าอย่างไรก็ตาม

เธอเป็นผู้หญิงธรรมดา แต่เป็นนางฟ้าประจำบ้าน
บ้านเป็นบ้านเพราะมีเธอ อยู่ในกับข้าวทุกจาน
อยู่ในอาหารฝีมือเธอ รักของฉันจึงอิ่มเสมอ
ก็เพราะมีเธอที่คอยเติม

อยู่กับเธอไม่รู้ว่านานเท่าไร ทำให้เธอเสียใจไม่รู้กี่ครั้ง
แต่โกรธเท่าไรก็ยังถามว่ากินอะไรมาหรือยัง
ถ้ายังเดี๋ยวแม่จะทำให้กิน

(* , ** , **)

กับข้าวของแม่อร่อยทุกคำเพราะทำด้วยหัวใจ

รักของแม่

แก้วลายทอง

*เกิดมาเป็นชีวิต มีเรื่องราวทั้งเลวและดี
แต่จะมีใครไหม เข้าใจรักและผูกพัน
ให้อภัยยามพลั้ง คอยปลอบโยนเมื่อยามไหวหวั่น
หนึ่งเดียวคนนั้น คือ แม่

**รักของแม่ยิ่งใหญ่ สอนให้เชื่อความดี
สิ่งใดที่ลูกมี ลูกต้องรู้จักให้แบ่งปัน
รักของแม่ล้ำค่า กว่างกว่าฟ้าและผืนดินนั่น

ถ้าลูกรักแม่เหมือนกัน ลูกต้องรู้จักรักผู้อื่น
ผ่านคืนวันเด็กน้อย วัยเคลื่อนคล้อยฉันเป็นผู้ใหญ่
จดใจจำเอาไว้ ในทุกคำที่แม่พร่ำสอน
ให้อภัยคนพลั้ง คอยปลอบโยนผู้คนร้าวรอน
ช่วยคนที่เดือดร้อน ทำตามคำสอนของแม่

* ** **
เพราะลูกรักแม่เหลือเกิน ลูกจึงรักมนุษย์ทุกคน

กล่อมแม่

ปาน แวกประยูร

ลมโชยโรยแผ่ว นานแล้วแม่จ๋า
ลูกไม่ได้กลับมา นั่งชิงช้าอันเก่า ชิงช้าหน้าบ้าน วันนี้มันดูเหงา
เฟื่องฟ้าลาต้นหล่นกราว อกเราสะท้อน
วันเวลาติดปีกหลีกบิน หูยังแว่วได้ยินเสียงแม่กล่อมนอน
โอละเห่.... ลูกเอ๋ย เอย... ลูกเอ๋ย..... จงนอน
กระโปรงยังอยู่ ในตู้ทรงจำ
เสื้อนักเรียนด่างดำ กระติกน้ำวันก่อน
หิ้งห้อยจับได้ แอบไว้ที่ใต้หมอน
คืนไหนอากาศรุมร้อน แม่นอนพัดไกว มือยังกำของเล่นทำเอง
หูยังแว่วเป็นเพลง หวานจับหัวใจ
โอละเห่.... ลูกเอ๋ย
เอย... ลูกเอ๋ย..... จงหลับใหล เหนื่อยไหมแม่
ร่างกายคงอ่อนแอ พักผ่อนบ้างไหม ห่วงหนาแม่
เห็นแม่ดูอ่อนแอ แล้วลูกใจหาย
ไม่เคยบอกแม่เลยว่ารักเท่าใด
ปากแข็งเหมือนใคร แม่ก็รู้... ตัวดี เหนื่อยมานักแม่พักเสียที
ต่อจากวันนี้ ลูกจะกล่อมแม่นอน
แม่เอ๋ย นอนเถิดนอนเสียแม่ ให้ลูกดูแล ลูกจะกล่อมแม่นอน
แม่เอ๋ย นอนเถิดนอนเสียแม่ ให้ลูกดูแล ลูกจะกล่อมแม่นอน
โอละเห่.... แม่เอ๋ย ฮึมม์.... แม่เอ๋ย จงนอน
โอละเห่.... แม่เอ๋ย ฮึมม์.... แม่เอ๋ย จงนอน

สองใคร

รต. ปฐมพร นาคะตะ (ต้อม)

สองนี้ สองไหน สองใคร ให้ชีวี สองนี้ สองไหน สองผู้ใด เฝ้าหวังดี
มีแค่สอง นี่ไง เฝ้าห่วงใย เพราะรักที่มี มีแต่สอง นี่ไง รักเรา

ตั้งแต่เกิด เกิดมาเป็นคน ไม่ต้องทุกข์ทน เพราะพ่อแม่เรา ตรากตรำทำงาน
ลำบากยากเข็ญ ก็เพื่อ
เป็น ผู้นำทางเรา ให้ความรัก ให้ความอบอุ่น คอยเกื้อหนุน
และเข้าใจเรา

ให้ความคิด ให้การศึกษา เพื่ออนาคตไกล อบรมสั่งสอน ให้เป็นคนดี
ด้วยรักที่มี และความห่วงใย
พร่ำสั่ง พร่ำสอน แต่สิ่งที่ดี ทุกผิดที่มี พร้อมให้อภัย
มีแต่ให้ ไม่เคยต้องการ สิ่งตอบแทน หรือสิ่งใดๆ หวังเพียงเห็น ลูกๆมีสุข
ทั้งกายและใจ

สองนี้ สองไหน สองใคร ให้ชีวี สองนี้ สองไหน สองผู้ใด เฝ้าหวังดี
มีแค่สอง นี่ไง เฝ้าห่วงใย เพราะรักที่มี มีแต่สอง นี่ไง รักเรา

รักเรา สองใคร สองใคร สอง พ่อ แม่ เราเองนี่ไง

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม พระราชทานเพลิงศพเป็นกรณีพิเศษแก่ นางแฉล้ม นาคะตะ ซึ่งเป็นพระมหากรุณาธิคุณ ล้นเกล้าล้นกระหม่อม เป็นเกียรติอันสูงสุดแก่ผู้วายชนม์ และวงศ์ตระกูล อย่างหาที่สุดมิได้

หากความทราบโดยญาณวิถีถึงดวงวิญญาณของ นางแฉล้ม นาคะตะ ได้ด้วยประการใดในสัมปรายภพ คงจะมีความปลาบปลื้มซาบซึ้งเป็นล้นพ้นในพระมหากรุณาธิคุณที่ได้รับพระราชทานเกียรติยศอันสูงยิ่งในวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

ข้าพระพุทธเจ้าผู้เป็นบุตร ธิดา และหลานๆ ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสกราบถวายบังคมแทบเบื้องพระยุคลบาท ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ และจะเทิดทูนไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม เป็นสรรพศิริมงคลแก่ข้าพระพุทธเจ้าและวงศ์ตระกูลตลอดไป

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า
ครอบครัว นาคะตะ

ภูเก็ต
แฟนตาซี